

Képzeld el...

Friss írásainkból I.

Irodalmi folyóirat

Déry Adrienn: Asztrálszövet elszakadt (részlet)

Dér Adrienn: Csak az ember tud segíteni egy másik embernek

Kedves Olvasó!

Lírai hangulat- és lélekképek, parafrázisok, szívhez szóló, elgondolkodtató történetek, visszaemlékezések érző tanúi lehetünk folyóiratunk témamegkötés nélküli számában, hol a múlt poétáinak szavai összesimulnak jelenünk verslistás alkotóiéval.

Átszellemülések, vallomások sora. Emberséget megtartó erkölcs, elgondolkodtató szavak, szívhez szóló léleküzenetek. Feloivad a dermedt szív, felismerhetjük magunkban Jónást, miközben lapozgatjuk. Még a láthatatlan is láthatóvá válik költői eszközeink segítségével!

Természetesen most is ízelítőt olvashatunk a Verslistán zajló játékok értékes műveiből, beszámolót Balázs-napi kávézásunkról, ismeretetőt Buday Anikó és Hanyecz István köteteiről, Herczeg-Vecsei Katalin és Varga Árpád miniköteteiről, nőnap és költészet napi kis antológiánkról. Közelképe segítségével többet megtudhatunk Dobrosi Andreáról. Folyóiratunkat ezúttal Dér Adrienn képei varázsolják még színesebbé, kinek kiállításáról is tájékozódhatunk!

Kutasi Horváth Katalin szerkesztő

Dobrosi Andrea: Társa marad...

Parafrázis József Attila: Esmélet c. versére

"...s láttam, a törvény szövedéke
mindíg fölfeslik valahol."

Mert nem kőtáblára írták,
mit megtartottak az érák,
s a szokások: mint a házak,
mázakat viselnek, mázat,
az ember pedig oly kicsi –
még akkor is, ha nem hiszi;
de akármennyire lázad,
társa marad a gyalázat!

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/aktualis-palyazati-kiirasok/> oldalon

Petres Katalin: Istenhez közel

"A fák kezei égbe kulcsolódtak",
mikor a vérfagyasztó fegyverek végre
elnémultak, s némán feküdtek a holtak...
A táj mintha megemelkedett volna –
Istenhez közel szálltak fel a lelkek –
s a felhők hasadékaiból könnyek hulltak...

(Az idézet Szabó Lőrinc: Zavar című verséből való)

Bernáth Csaba: Vízesés

A vízesés én voltam egykor,
bennem fürödtek a virágok;
elaltattam andalító zenével,
koncertet érdemeltek egykor.

Hamar halnak a hóvirágok, tulipánok,
a mindenkori csavargóra is ez a sors vár;
Te vagy a szívem egésze, melankóliája,
de ha elhagysz, egyszerűben meghalok.

Megkedveltelek még iskolásgyerekként,
nem értettem soha meg, miért is kerültél;
no nem csak azért, mert bohó voltam,
olyan is maradtam verselő aggastyánként.

Bár kezéd még nem éreztem kezemben,
mégis elképzelttem csuda világot Veled;
másé lettél, én elrontottam saját életem,
ám látok egy utolsó esélyt életünkben.

Hamar halnak a nárciszok meg az orgonák,
magam se bírom elviselni verseim súlyát;
bevágom mind a fiókba, ott elférnek még,
sokára majd megeszik a papírpaszták.

Én voltam egykor a vízesés,
ma már csupán csordogálok;
s a hamar haló virágaim utoljára
életre keltem és meglocsolom még.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Narancsvirág hercegnők

Hiszitek vagy nem, tündérek léteznek, és léteztek a múltban is! Ez alól az Olaszországban található Szardínia szigete sem kivétel, ahol a misztikus Domus de Janas – vagyis a Tündérek háza a bizonyítékok erre. Ezek a tündéri lények 25 cm magasak, csinosak és roppant előkelőek voltak, és hangulatuktól függően hol kedvesek vagy gonoszak – aszerint, az emberek mit érdemeltek. Lehet, hogy megsegítették a szigetlakókat – vagy éppen szégyent hoztak a fejükre: ahogy megérdemelték. A legendákhoz híven ők is a kapzsi embereket büntették, a becsületeseket pedig megsegítették. Az én mesém is ilyen tündérek-ről szól most, és ha elolvastátok, képzeljétek el, és rajzoljátok le őket!

Élt egyszer – abban az időben, amikor még olasz honban is több királyság és hercegség létezett – Szardínia szigetén is egy király. Ennek a királynak csodaszép felesége volt, aki nagyon szerette volna gyermekekkel megajándékozni a férjét, hogy a mesés szigetet legyen, aki megöröklí. Lakott a királyi udvarban egy javasasszony, aki azt ajánlotta a királynénak, kora hajnalban menjen kis a magas hegyen lévő sziklákhöz, ott gyűjtsön gyógynövényeket, és a hegyormon található narancsfáról is szedjen virágot, és az általa abból összeállított gyógyteákat igya. A királyné szót is fogadott, harmatos hajnalon kötényébe szedte a kért növényeket, és hamarosan naponta itta a javasasszony főzetét. És láss csodát: a főzet hatott, a királynő hamarosan érezte, amint a szíve alatt mocoogni kezd valaki. Boldog volt, megjutalmazta a vajákosasszonyt, udvarába hívta, állandó segítőjévé választotta. Nőtt a királyné pocakja, örültek a hívek, hát még a király! Busásan megjutalmazta a javasasszonyt – mit sem törődve azzal, hogy a sziget lakói mit mondanak róla. Mert, hogy szavam ne felejtsem, a falusiak ezt a bábaként is segédkező asszonyt gonosz teremtésnek tartották, aki nemcsak segíteni szokott: átkot is tud szórni arra, aki a haragosává válik.

Ahogy telt az idő és már közeledett a szülés időpontja, üzenetet kapott a király a hegytetőn álló bástyáról, hogy a tenger felől sok nagy hajón egy idegen armádia közeledik. Harcba szólította hát a népét, és ő is lóra pattant, hogy maga vezényelje a védelmet az idegenek támadása ellen. Feleségét bizalmasukra, a javasasszonyra bízta, és kísérete élén elvágta a harcolni. Pár nappal a király távozása után, egy holdvilágos éjszakán a királyné vajúdni kezdett, gyorsan küldetett a palota másik szárnyában elszállásolt bábáért. Annak se kellett több: köténye alatt egy kis fekete kutyával, kosarában altatófüvekből készült főzettel rohant a királyné hálószobájába. A királyné hangosan kiáltozott fájdalmában, de a javasasszony megitta az álmot hozó főzettel, és mire felébredt, már nem voltak fájdalmai. Ott volt viszont mellette a királyi címeres bölcső, és benne... ő, jaj, teremtőm! Abban bizony a kis fekete kutya aludta édes álmát. Keserves sírásra fakadt szegény királyasszony, kérdezte a bábát, mi történhetett az éjjel. Az a gonosz teremtés pedig váltig állította, hogy az ott a királyné fiacskája. Kicsit csúnya szegény, de majd meglátja: a király ennek is örülni fog, ha visszatér. Dehogyan árulta el a gonosz lélek, hogy a királyné három kicsi lánykának adott életet azon az éjjelen, és hogy ő azokat a holdvilágos éjszakán felvitte a hegytetőn álló narancsfához, elrejtette annak odvában.

A királyné szegény mit tehetett? Ringatta ő a bölcsőt, kényeztette a kis kutyát, de a könnyei megállíthatatlanul hullottak keservében. Amikor a férje hazatért a harcól, zokogva mondta el, hogy mi történt, és hogy reggelre lám, ezt a kis kölyköt találta a bölcsőben – majd még azon az estén nyomtalanul eltűnt a palotából. A király ekkor hívatta a bábát, arra kérte, hogy maradjon a palotában, és gondozza a "trónörököszt". Több se kellett a gonosz teremtésnek, hisz épp ezt akarta! Közel kerülni a királyhoz, behízelegni magát a palotába, itatni őt a főzeteivel – hátha a király majd idővel elfelejti a feleségét, és a bájjal hatására őt választja új feleségnek.

És hogy hová bujdosott szegény királyné? Ő bizony felment a hegy csúcsára, arra gondolva, hogy onnan a narancsfa mellől veti majd magát a mélybe szegyenében. De ahogy a csúcsra felért, elfáradt és elálmosodott, lefeküdt hát a virágzó gyümölcsfa alá. Az pedig éjszakára mellé fektette a kérge alá rejtett három kicsi hercegnőt, akiket az édesanyjuk megszoportatott, de mire felébredt, már csak álomként élte meg, hogy a gyermekeit ringatta, mégis úgy érezte: élnie kell, mert az

ő gyermekeit senki más nem táplálhatja csak ő. Nappal az erdőn szamócát, málnát, gombát talált, így volt mit ennie, éjszakára visszatért az almafához, és álmában mindig megetette tündéri kicsi lányait.

Telt-múlt az idő, a kis tündérek szépen cseperedtek, és elhatározták: amikor a narancsfa szabadjára engedi őket éjjel, varázserejükkel odút vájnak a hegytetőn a sziklába, ahol majd a királyné is és ők is otthonra találnak. Készítettek három kisebb, és egy nagyobb szabályos négyzet alakú szobát, és a legnagyobbat mohával kibélelték, virágszirommal felszórták: ez lett a királyné lakása, aki a nappali bolyongásai során felfedezte a tündérek házát. Valami ismeretlen erő arra buzdította őt, feküdjön le ma éjjel nyugodtan ezen a narancsvirág illatú helyen, itt is meg fogják a gyermekei találni. Így is lett, éjfélkor a fa megrázta ágait, néhány szirmo lehullott róla, és közülük három gyorsan megpördült a saját tengelye körül, és láss csodát: átváltoztak tökéletes kicsi lánnyá, a királyné szakasztott hasonmásivá. Ezen az éjszakán a királynő ébren volt, amikor a tündérek a házához értek, meglátta, és magához ölelte szépséges gyermekeit. Volt nagy sírás-rívás: a királyné azt sem tudta, örömeben vagy bánatában hullassa könnyeit! Anyai ösztönével tudta, érezte ő, amikor szoptatott, hogy ezek az ő gyermekei, nem a kutyakölyök, akit a bölcsőben talált, de hát hogyan térjen vissza a palotába, hogyan bizonyítsa az igazát? Biztos volt benne, hogy a gonosz javasasszony keze van a dologban, és tartott tőle: megakadályozná azt, hogy ő a palotába visszatérjen. A tündéri hercegnők boldogon bújtak édesanyjukhoz, nagyon nehezen és sokára váltak el tőle – olyan sokára, hogy bizony nem értek vissza kakasszóra a narancsfához. Azon az éjszakán megtört a varázs: a fa már nem vehette őket a kérge alá, nem csünghettek nappal narancsvirágként a varázslatos, hatalmas fán. Egyet tehetett: a három hercegnőt három kicsi fehér cicává változtatta, és azzal indította őket útjukra: menjenek, keressenek egy házat, ahol hármójukat befogadják, és boldoguljanak, ahogy tudnak!

A kis cica-tündérek szomorúan elindultak lefelé a hegy oldalán, azon az ösvényen, amelyiken egykor édesanyjuk a hegyre bujdosott, és még azon az estén oda is értek a palotához. Nem sejtették, hogy ez a királyi palota, de azt látták, hogy hatalmas, csillogó-villogó épület. Gondolták, egy ilyen nagy házban csak jut hely három kicsi cicának,

ezért már épp kopogni akartak a kapun, amikor magától kinyílt: a gonosz javasasszony jött ki rajta, gyémántberakásos nyakörvvel, pórázon vezetve az időközben nagyra nőtt fekete kutyát. Ahogy meglátták a cicák, kérlelni kezdték, hogy engedje be őket éjjeli szállásra, cserében ők meg fogják védeni a palotát az egerektől. De a gonosz bába éktelen haragra gerjedt: elengedte a kutyát a pórászról, és utasította, hogy kergesse el a cicákat, mondván, nincs itt hely holmi mihaszna macskáknak, hogy lenne a királyi palotában egér! Menekültek a cicák, de már tudták: jó helyen jártak az imént: itt él az apjuk, ide kell visszatérniük, hogy visszaszerezzék édesanyjuk becsületét!

Találomra futottak a falu felé, és hamarosan egy patak partjára értek. Ott egy szerény kis vízimalom állt, abban lakott a molnár a feleségével és három gyermekével. Szegények voltak, de tisztességesek: a falu lakóitól alig-alig fogadtak el valamit fizetségképpen a búzájuk megőrlésért. Legtöbben nem is pénzt, hanem lisztet, tejet, gyümölcsöt, tojást hoztak nekik, és azon éldegéltek. A három fáradt kicsi cica – tanulva a palotánál történekből – félve kopogott be azon a kis deszkaajtón, ami a molnárék egyetlen szobájára nyílt a malom tövében. Az asszony nyitott ajtót, aki összecsapta a tenyerét csodálkozásában, és így kiáltott: "Gyertek gyorsan, Anna, Gergő és Misi!" A három gyerek kíváncsian szaladt az ajtóhoz, boldogan vették ölbe a kicsi cicákat. Tejecskével itatták őket, portól szürke bundájukat örömmel tisztogatták, és azt sem tudták, örömükben hová fektessék a kis jövevényeket. Anna persze az ágyukba szerette volna fektetni, de a gazdasszony azt nem engedte. Kerített viszont egy kissé egérrágott szakajtót, abba puha rongyot, és a három tündéri cica ott hajtotta álomra a fejét. Éjfélkor persze tündérré változtak, körbejárták a malmot és szállásukat, és felfedezték, hogy bizony az éj leple alatt a padláson tanyázó egerek dézsmálják az őrlésre leadott búzát. Elhatározták, mikor visszaválnak cicává, ők bizony ezeket az egereket összefogdossák, és egy fedeles kosárba rejtik. Három éjjel, három nap gyűjtötték az egereket, és a molnár örömmel tapasztalta, hogy már nem lyukasak reggel a zsákok, nem kell szégyenkeznie a falubeliek előtt, hogy kevesebb lisztet tud adni, mint amennyit az egy zsák gabonából őrölni lehetne.

Dicsérte a kis cicákat, akik nappal boldogan játszottak a patakparton a három gyerekkel, éjszakánként pedig szorgalmasan fogdosták az egereket. Akkor már tudták, hogy fognak ők bosszút állni a gonosz

bábán, aki kutyát uszított rájuk a palotánál! Amikor a kosár megtelt egérrel, egyik éjjel – miután visszaváltoztak tündérré – talicskára tették azt, és eltolták a palotához, majd zsupsz: az összes kiéhezett egeret beengedték a díszes kapu rácsain. Azok meg futottak, ennivalót keresni. Rágtak azok mindent, a reggelire a királynak szánt foszlós kalácstól a kamrában sorakozó sonkánkon át a palotafüggönyig, de még a királyi palást szélét sem kímélték! Reggel a király – látva a pusztítást – hívatta a vajákos javasasszonyt: ha olyan nagy a tudománya, most mondja meg, mit tegyenek! Tanácsára próbálkoztak egérfogókkal – de abból a három tündér éjszakánként eltüntette a mérgezett ételmet –, így az egerek nem pusztultak el, sőt: egyre jobban szaporodtak!

Végül a király kihirdette a szigeten: aki megszabadítja a palotát az egérveszedelemtől, udvarába fogadja és busásan megjutalmazza. Jöttek is a próbálkozók: volt, aki hálókát terített szét palotaszerte, de persze hiába: a sok egér azt kirágtá, a csapdába esett társaikat kiszabadította, és még dühödtebben ették a király vagyonát. Jött a másik – egy nagy vadász: ő azt mondta, majd lesben áll, és az ijával lövöldözi le az egereket. Igen ám, de az egerek se voltak restek: amíg a vadász aludt, nemcsak az ijón kifeszített, hanem még a tartalékba hozott hurokat is elrágták, egy így azután ő is szegénybe maradt. Ekkor aztán a kiscicák felkeresték jóttevőjüket, a molnárt: megperdültek előtte és átváltoztak tündérekké, hogy beavassák a tervükbe. Először is felmentek a hegyre, ahol szegény királyné kétségbeesve várta napok óta nem látott kicsi lányait. Elmondták az édesanyjuknak, hogy eljött az ő idejük: a molnár segítségével bejutnak a palotába, és feltárják a király előtt a teljes igazságot.

Harmadnappal azután, hogy a vadász is felsült az egérirtásban, megjelent a palota kapujában a szegény molnár, és mögötte egy lisztes képű molnárlegény egy fedeles kosárral a karján. A molnár megüzente a királynak: meghozta ő a palota megmentőit, engedjék be tüstént. A király – akinek ekkorra már a bojtot is lerágták a hálósipkájáról az éhes kisegerek – megörült az újabb próbálkozó hallatán, és nyomban maga elé hívatta őket. Busás jutalmat ígért a molnárnak, aki ekkor intett a molnárlegénynek, az pedig kiengedte a kosárból a kendő alól a három kis fehér cicát. A gonosz bába rögtön látta, hogy ezek bizony ugyanazok a cicák, akiket ő elkergetett, de már ekkor hiába akarta a fekete kutyát rájuk uszítani: a kutya nem hallgatott rá, hanem

szűkülve a molnárlegény lába mellé telepedett. Merthogy ez a molnárlegény nem más volt, mint a palotából elbujdosott királyné, a kiscicák pedig az ő tündér gyermekei, akik ekkor gyors pörgésbe kezdtek, visszaváltak Narancsvirág hercegisasszonyokká, majd egyet-egyet tapsoltak, és az összes egér sorban bemasírozott a fedeles kosárba. Az átok megtört, a király is ráismert a rongyos gúnya alatt régen látott kedvesére, és amikor látta, hogy a három kicsi hercegnő szakasztott a mása az anyjának, már tudta: ezek az ő igazi gyermekei, nem a fekete kutya!

Nagy volt az öröm, a boldogság, a király a szegény molnárt busásan megjutalmazta, amiért befogadta az ő gyermekeit, és segítségükkel megszabadította a palotát az egérveszedelemtől. Bár a molnár gazdag lett, nem feledkezett meg a szegényekről: ezután az ő malmában minden jó embernek ingyen örölték a gabonáját. De nem feledkezett el az uralkodó a gonosz javasasszonyról sem: mielőtt még megszökhetett volna a palotából, elfogatta, a tenger partjára vitette, és egy börtönhájjal messzire számúzta, egy lakatlan szigetre.

Gyermekeivel és feleségével ezután felkereste a hegytetőn álló narancsfát, amelynek a kis hercegnők az életüket köszönhatték. A király parancsára ezután aranykerítéssel óvták, hogy még sokáig álljon ott a hegyormon. Varázslatos gyümölcsseit maguk a hercegnők szedték le, és osztották szét évről évre a szigetlakók között, hogy a király igaz hívei hosszú életűek lehessenek.

Szabó Edit Irma: A forrástól a tengerig

Hegyoldalban vízér fakad,
szivárog a felszín alatt,
de ha esik a sok eső,
forrásként a felszínre jön.

Megkeresi a patakot,
hajtja a sok buborékot,
csörgedező tiszta vize
a fülemnek vizizene.

Fut, nyargal a kicsi patak,
előtte egy szikladarab,
megkerüli, bátran mossa,
hacskaringós a víz útja.

Patak vize folyót táplál,
köves partján öreg vár áll,
zúg a folyó, messze szökik,
végül a tengerbe ömlik.

Jószay Magdolna: Légy virág!

Légy virág!

Büszke és sérthetetlen,
mint a rózsza, talán egyetlen,
mely teljesen nem védtelen...

Légy virág!

Nefelejcs, ha lehetnék,
hasonlítana a lelkünk szerénysége,
lehetnék újra nagymamám kedvence...

Légy virág!

Nemes, szára nyílegyenes,
mert ő kardvirág, megjelenése
oly királyi, jelentőségteljes...

Légy virág!

Legyek talán napraforgó?
Egyszerű, kedves, strapabíró,
mégis látványos, szemrevaló...

Légy virág!

Liliom, minden fajtája
szemet gyönyörködtető,
finom, lírai, lelket igéző...

Légy virág!

A százsorszép lágý és finom,
fűben bújva majdnem észrevétlen,
visszafogott – nevével ellentétben...

Légy virág!

Orchidea? Káprázatos fenség,
szobrász alkotta művésziesség,
páratlan, hihetetlen szépség...

Légy virág!

Apró, kék és illatos,
nem feltűnő, mégis varázslatos...
ibolya! Vigyázz, rám ne taposs!

Záruba Károly Valér: Basszgitár húrok nélkül

Nos, tehát sok munka árán eljutottunk oda, hogy profik lettünk. Kevésbé könnyen, mint a már akkor 'menőnek' számító zenekarok, akik mögött – szinte kivétel nélkül – pénzes család vagy kiváló összeköttetések álltak. Bizony nekünk az alapvető hangszeres feltételeket is szerény fizetésünkből vagy saját kezű munkánkkal kellett előteremtünk.

Talán nem is nagyon érdekes módon a már többé-kevésbé befutott zenekaroktól sem várhattunk segítséget, támogatást, bár nem mondhatnám, hogy olyan komoly konkurenciaharc lett volna, hisz volt rendezvény elég, s vizsgázott zenekar ahhoz képest kevés. Ugyanakkor a rockzene már akkor sok irányzatra vált szét, s a miénk, a soul-rock a hazai viszonylatban akkor még kevésbé volt 'hivatalosan' elfogadott,

hiába volt rá komoly közönségkereslet. Megesett, hogy miután egy, már befutott zenekar kérésére (aki időben túlvállalta magát) kiközve-títettek minket helyettesíteni őket, a sikeres fellépésünk után csak az OSzK közbelépésére voltak hajlandók kifizetni minket. Volt olyan is, hogy egy szombati napon egy pesterzsébeti kultúrházba már kiszállí-tottuk a szerelésünket, behangoltunk, mire megjelent valaki, hogy el-marad a rendezvény, csak az igénylést elfelejtették lemondani. Szóval nem volt könnyű a profi indulás. Kati, az énekesnőnk többet volt a ze-neközpontban, mint otthon, mivel a zenekar menedzselése is ráma-radt, mert külön alkalmazni valakit erre nem tudtunk, és egy hölgy er-re alkalmasabb volt bármelyikünkénél.

Egyszer csak megtörtént – mint a krimikben – az 'áttörés'. A mar-gitszigeti Casino keresett a kerthelyiségébe zenekart. Nem volt egy-szerű megkapni az állást, mert egy akkoriban jól ismert nagybögős zenész szalonzenekara is pályázott rá. A cég vezetője szerencsére – az üzlet érdekében – beat zenekart akart alkalmazni. Felkérte zeneka-runkat egy esti alkalomra, s meghallgatott, mintegy bepróbált minket a tényleges körülmények közé. Nyertünk, minket választott az OSzK nyomása ellenére.

Jöttek a meglepő dolgok. A cég által rendszeresített, s többé-kevésbé ránk igazított piros zakó, a személyenkénti és együttes fotó-zás a bejárati táblóra. Majd a kellemetlenek: A du. 5 órai kezdés előtt a szerelésünket ki kellett hozni egy zárt helyiségből, felállítani a szín-padra, majd a 22 órai zárás után fáradtan visszavinni, bezárni. Mivel pár műsorszám is szerepelt a "színlapon", az előadókat a kottájuk sze-rint kísérfni is kellett hangszeresen. Szerencsére ekkor már volt egy jó billentyűsünk is T. Pisti személyében. A legnagyobb nehézség viszont egy jó dobos találása volt. Már anno, az elején itt volt a zenekarban a legnagyobb fluktuáció. Volt olyan jelentkező, aki miután meghallgatta a számainkat, be sem ült, kijelentve szerényen, hogy ő nem bírja kiüt-ni azt, amit Hendrix dobosa. És lám, a szerencse sem jár egyedül. A tiszti főiskola egy katonazenekaros hallgatója kiváló dobos volt, csak minden nap ki és be kellett lógnia a kaszárnyába, de valahogy, nagyon ügyesen megoldotta (nemigen kérdeztük efelől).

Úgy tűnt, megoldódik minden szinte magától. Sikerünk volt. Pár barátunk, hozzátartozóink egy, a zenekar előtti asztalnál foglalhatott helyet kötelező fogyasztás nélkül. Egyszer még az apósom is eljött

meghallgatni a vejét, s a pár hónappal előtte frissen bekötött fejű feleségem is ott ült minden este.

Az egyik este a zene dacára behallatszott, hogy a kinti részen nagy a hangoskodás, szirénák, rendőrautók hangja, s ami ezzel együtt jár. Aztán megtudtuk, bár az újságok nem hozták le, hogy az akkor elég rossz hírűnek keltett 'vári galeri' tüntetett a – nevetségesnek tűnő, de akkor erősen szovjetellenes élű – magyar-japán közös határokért követeléssel. Ennek háttéréül a mi progresszív soulzenénket választották, ami akkortájt a hírhedt három t-s kultúrpolitika második és harmadik tagja közt leledzett. Apolló zenekarunknak emiatt később nem történt semmi kérdőre vonása, de titokban kissé büszkéek voltunk rá, s a hírnevünknek is jót tett.

Hasznos volt, hogy a nyitás előtti órákban ismét lehetőségünk nyílt a próbákra is. A fellépés közben mindig nagyon vártuk, és örültünk annak, mikor a szólógitáros Öcsi beszólt: "...séma...", majd megadta a kezdőhangot. Ekkor a klasszikusnak mondható alap/kvart/kvint ún. kanonikus zárlat mintájára (amely a blues, a rockzene alapjának is tekinthető) variálhattunk, improvizáltunk, amire minden hangszernek adott a zenekarvezető egy rövid lehetőséget. Ez volt az Örömszene. Az is mély nyomot hagyott bennem, mikor egy instrumentális számunknál, amelyben mindenkinek volt – egy hívó taktus után – pár taktusnyi szólófutama, az én részemnél elfelejtettem beszállni, belekapni meg már nem akartam. Végül is az a rövid csend sem hangzott rosszul, de én addig fagyottnak éreztem magam.

Még Tina Turner River Deep Mountain High c. számát említeném meg, melyet – szerintem – jobban adtunk elő az eredetinel. Kati csodálatosan énekelte, s a két gitár, billentyűs felállásunk is jobban paszszolt a számhoz, mint az eredetileg használt szimfonikus zenekar. Sajnos csak magnófelvételeket csináltunk néha, melyek minősége csapnivaló volt, stúdiófelvételre pedig nem volt lehetőségünk.

A többiek idővel már mind felmondták régi állásukat, hivatásos zenészek akartak lenni. Nálam ez szóba sem jöhetett, mert a Tunggram ösztöndíjasa voltam az egyetem alatt, ami miatt adott ideig köteles voltam mérnökként ott dolgozni, hacsak nem fizetem vissza a kapott összeget. Másrészt eszembe sem jutott, hogy a szeretett hivatásom otthagyjam. Bizony nagyon nehéz volt az éjféléltáji zenekari elfoglaltság után reggel fél nyolcra bemenni a laboratóriumba dolgozni du.

négy óráig, s onnan rohanni ismét a Casinóba zenélni. Csak vasárnap tudtuk feleségemmel (ő mindig velem volt, s szintén dolgozott) ki-
aludni magunkat. Ráadásul már nem számítottam ifjú mérnöknek,
komoly feladataim voltak, melyek eredményeit publikálni is kellett, s
a cégem érdekeit is gyakran képviseltem a hazai felhasználókkal
szemben.

Pár hét múlva az üzletvezető kérte a munkakönyvünket, hogy az
állományba vételt bejegyezhesse, mert csak úgy tudott fizetni minket
személyenként, mint a vendéglátó egység alkalmazottjait. A többiek-
nek ez nem okozott gondot, de én biztos nem kaptam volna engedélyt
másodállásra a cégemtől. Abba kellett hagynom a zenekari munkát.

Nagyon nehéz volt, de nem volt kétséges a választásom. Öcsi kérte,
hogy az általa szerzett új basszusgitáros számára hagyjam ott köl-
csönbe a gitáromat. Nem szívesen, de tartoztam ennyivel a többiek-
nek, bár ismertem én is régebről az új tagot, s nagyon rossz vélemé-
nyem volt róla.

Valahogy, magamnak sem beismerve, reménykedtem benne, hogy
a szezon lejárta után folytathatom a zenélést társaimmal. Nagy mére-
tű, masszív hangdobozt készítettem beépített, saját tervezésű, nagy
teljesítményű tranzistoros erősítővel. Kinézetre is volt olyan, mint
bármely nagynevű gyár terméke.

Aztán Öcsi szólt, hogy vége a szezonnak, kipakolnak a szigeti rak-
társzobából, s elvihetem végre a gitáromat. A sírás fojtogatott, mikor
megláttam húrok nélkül és hiányosan a kedvencemet. Ez lett a hálája
az utódomnak.

Ekkor megértettem: Számomra ugyanoly hirtelen ért véget a zene-
kari részvétel, mint ahogy elkezdődött. A többiek mind zenészként
működtek tovább, szállodákban, nyáron a Balatonnál dolgoztak. Már
nem lehetett egységes zenekarról beszélni, gyakran változtak a tagok.
Idővel külföldi szerződésekkel bejárták Európa nyugati és független
északi részeit is. A német származású Kati véglegesen kinn is maradt
énekesnőként.

Nekem feledhetetlen és meghatározó élmény volt ez a pár év (a
készült fényképeket máig őrzöm), s egyben hasznomra is szolgált,
mert hozzájárult ahhoz, hogy jó mérnökké és jó egyetemi oktatóvá
válhassak.

Keczely Gaby: Göcsörtök a lila ködben

Göcsörtök a lila ködben –
erdő az csak, s nem zenél.
Agyam bádognakcsájában
bennrekedt és nem remél.
Beszűkültem lila ködbe,
értelmezhetetlen zöldbe.
Barna göcsörtök a fákon,
homályosan sejlő ágon,
rejtőzködve, érthetetlen...
Bennem cudar érzés serken.
S járok köztük körbe-körbe
ködös, titkos szürkületbe!...

De már egyre jobb a kedvem:
itt ülök a Lilaködben!

* *Lilaköd Könyveskávészó*

Horváth-Tóth Éva: Vállamon kék ég

Végtelen kék ég ring vállamon,
hajamban ezüsfolyó csobog,
szívem bús liget, madárdalos,
az idő karcolat arcomon,

csontjaimban velőig fúrtan
lúktetnek tegnapok, s a húsban
enyészik számolatlan múltam.
Vagyok. Vagyok még, s leszek voltam.

Hogy az út odáig mennyi lesz,
azt nem tudhatom, de méz íze
ajkamon a nap, és a hitem
igazgyönggyé válik énbennem,

léptem a sárból kiemelem,
és fénnel takar be majd a csend,
vállam ringatja a kék eget,
míg szívére nem vesz az Isten.

Kisznyér Ibolya: Láthatatlan látható

Égig érő fa, tán őriz mesét,
ősök biz tudták a régi regét,
aranyfény vonja be a lombkoronát,
Földanya óvja élő otthonát.

Az ember kapaszkodik egyre fel,
ág inog, ropog, árny löki földre,
angyal bölcs mosollyal emeli fel,
tisztá úton jársz, soha ne add fel!

Lombok felett a harc láthatatlan,
fénykard villog, a démon állhatatlan,
az ördög erőt kap, ha ember gyűlöl,
angyal győz, ha szeret, nem öldököl.

Klotz Mária: Mindig nő

Nőnek születtünk a földre, nőnek is halunk meg,
hiába a gender-propaganda
furcsa másság-dallama,
akkor is csak mi tudunk megtermékenyülni,
gyermeket világra hozni.

Milyen jó is ez a fennkölt érzés, burok-anyák,
oltalom-nagyanyák leszünk,
az otthon melegét felélesztjük,
szeretett utódainkért mindent megteszünk,
Jóisten áldása velünk.

Idősödve redős ránc-pókháló szövi át arcunkat,
tükörbe nézve igaz, megriadunk,
de büszkék vagyunk,
mert minden egyes árok valamilyen élet-lánc
apró női gyöngye – elraktározzuk.

Akármeddig élünk, örök nőként tündökölnék,
testünk talán fonnyad,
bőrünk már nem annyira feszes,
de a lelkünk fiatal marad, és ez a lényeg,
jé, a kor már nem is olyan rettenetes!

Nagy János: Egy másik világ II.

*"a fényben
csak te
és én
vagyok."
(P.)*

fáklyával világítva előtted
álmodó hangom egy másik
világot idéz, suttogóan tékozló
napokat, hol szárnyad rám fonódik
és nem enged el, most leteszem
az utolsó hangszert, hogy innen
neked szóljon e dal, tollam hegyéről
a kicsöppenő szavak, a mézzel
telt csók, egy ölelés örvénye
bevon, magára húz,
hurokvető álmok bennem,
és érted hagyom
szívem
szabadesését –
fogd,
öleld át,

ahogy a hegyek őszi lombját,
kanyargó völgyek vízfolyását,
éjszakai testem lüktetését,
a bennem szunnyadó és
kinyíló vörös rózsákat,
 amit
 adok,
 ez
 "egy másik világ",
és ebben az iszonyatos
csendben vágató lovak
patája dobban, mint lüktető
szívverés, ahogy bennem
ég és hamvad el – de az
ágakra fagyott madarak árnya
 bennem él,
s nem hagyom, hogy fázz,
mint puha sál, nyakad köré
tekerve, várom veled az ébredést

Czégény Nagy Erzsébet: Vonatvillanások II.
(átdolgozás)

Madártoll hullik a vetésre,
benne megbokrosodott kerekek.
A mélyben elvetemedett álmok
sarjadnak, s azt hiszik, itt a fenti
világban nincsenek se istenek, se gáta.
A hēják vadásznak.

Alattam dübörögnek a sínek,
valami távoli, köd-falta
párhuzamba visznek,
nincs kitérő, csak a kanyarok
hitetik el velem, hogy "máshol" is van.
Nélküled-széken ülök. Egymagam.

Herczeg-Vecsei Katalin: Kiálts!

Amikor úgy érzed, elvesztél,
vagy csak félúton megrekedtél,
ha nincs semmi, miért felkelnél,
egész nap tétlenül feküdnél,
menj ki a rétre és kiabálj,
üvölts ki mindent, mi nagyon fáj!
Mindig lesz majd, aki rád talál,
kapsz tőle erőt és biztatást.

Gáthy Emőke: Legenda vagy megtörtént?

Egyetlen tömbből faragott, áthatolhatatlanul sűrű sötét éjszaka öleli a part mentén horgonyzó négy lapos dereglyét, sehol egy csillag, a hold ki tudja, hol bujkál, mintha ő is óvni akarna egy, a víz színén hol megjelenő, hol az utolsó, negyedik hajótest alá bukó emberi alakot.

Sirály sikolt. Aztán egy másik.

A nagyon fiatal mokány, széles vállú erős legény, biztonságban érezve magát, folytatja, amit az éjszakai sötét beálltával megkezdett. Nem számolta, hányszor merült eddig, csak annyit érez, hogy hiába a Kis-Balaton legügyesebb halásza, legkitartóbb úszója, most merülésről merülésre egyre rövidebb percek múltán kell ismét a felszínre löknie magát levegőért, nehéz a feszítő vasrúd, a jókora fakalapács, a nagy kődarab, amit a hajófenékbe vágott lékbe ver, hogy az ne tudjon visszazáródni. Sietni kell, sietnie kell.

A dombtetőn már ködösen sejlik Pozsony vára. Mi a csuda lehet szemben vele ez a hatalmas kőcsipkés, talpas-sisakos épület az itteni parton? Talán százszor is hatalmasabb, mint országhódító Henrik német császár egész hadtápot szállító armádiája együttvéve. Ha még hihet az érzékeinek, hosszú fehér virágszőnyeg, mint dicsfény húzódik közvetlenül a víz mellett a sisakos épület felé. Hóvirágok.

Ha még ura a gondolatainak, szeptember van... és hóvirágok...

Valaki tüzet rakhatott a folyó közepén, bár lángot, sárga-vörös lángnyelveket nem lát, hogy' is láthatna méterrel a víz szintje alatt, feje felett meg a szabályos időközökben közeledő-távolodó lándzsás őrszemmel.

Koppanó léptei nélkül szinte kézzel fogható lenne a sűrű fekete csend. Erre is figyelnie kell. De fel kell buknia.

Vágtató lovak patáit idéző dobogó zajjal egy küllemére hajó, de méretére inkább városféle építmény halad árral szemben a mélyfekezte éjszaka szürkésbe hajló párájában, nem messze tőle, kéményéből terjedelmes fehér füst / köd / pára(?) kígyózik az ég felé, körülötte tucatnyi apró halászcsonak. Derengő körvonalaik ismerős mérete el-mossa az imént látott – vagy csak képzelt – másvilági képeket.

A víz felett a túlsópart irányából harmadszor rikolt a sirály, majd többször egymás után, jóval lejjebb vízfolyás iránt, mint ahol néhány órával ezelőtt a vízbe ereszkedett. Kund a teljes bizalom kimerült er-nyedtségével engedi át magát a hangok és a folyó sodrásának.

Thesaurus: Őszi sanzon Verlaine hangulatában...

Távozóban

Bús nyár oson,
múlt álmokon
'sirt szemmel.
Most ott zokog,
hol csobogott
víg kedvvel.

Illat lebben,
csillag rebben
lággy fénnel.
Éjbe fúlt tánc;
érte gyúlt vágy
száz éjjel.

Kéjes esték –
édes emlék;
kél új Hold.
Ősz fuvoláz,
rőt lombot ráz,
szél dúdol.

Győri Nagy Attila: Korlátlan

Búcsút intettem volna a tervezésnek,
a türelmetlen célok szorításának,
hadd szálljanak messzire,
távoli tájak ismeretlen világába.
A semmit akartam érezni,
aki nem tesz fel kérdéseket,
nincsenek elvárásai felém,
nem számolja a lépéseket.
Még gondolatra se vágytam,
lélegezni, mint egy fűszál,
beszívni a vizet, akár a sivatag,
csak érezni, ahogy a nap süt rám.
Nem tudni, hányadika van,
volt-e már a postás,
mit kell vennem a boltból,
csak elmenni spontán.
Nem sikerült. Talán
nincs is korlátlan szabadság
– ebben a világban –,
de még jöhet valami más.

Szakács Anna: Lélekmadár

A kismadár a földön égi áldást csipeget,
felreppen, dalol és csíp eget.
Kipottyan száján a mag,
és kivirágzik a lélek, a megfoghatatlan.

Dudás Judit: A kulcs

A fiú az asztalnál ült. Keze ökölbe zárva hevert előtte az asztal lapján. Lassan kinyitotta az egyik markát. Egy kulcs feküdt a tenyerén. Fekete, ormótlan jószág. Régimódi, amolyan kincsesládához való.

Olyan, amelyet csak idős emberek használnak, olyan század eleji születésű, ősz, öreg bácsikák, amilyen a vén Tata volt.

Lehunyta a szemét, megrázkódott, a kulcs nagyot koppanva hullt az asztalra. Egy izzadságcsepp gördült le lassan a homloka közepéről, végig az orra gerincén, hogy alácsorduljon az állára. Keze fejével megtörölte az arcát, majd újból megfogta a kulcsot. Mennyi emlék tódult elé hirtelen, ahogy nézegette... Képek, tárgyak, illatok, az öreg Tata kopott ágya, a horgolt terítővel letakart fotel, a Tata zakójának bagó- és kertszaga... fények és hangok törtek elő a múltból. A nagy cseresznyefa levelein át tünedező napfény, s a Tata reszelős beszéde:

– Ne félj semmit, kicsi cimbora! Majd én gondoskodom rólad. Akkor is, ha már nem leszek. Akkor is, ha ez a fa kiszárad, én akkor is... Ne mondják a Horákék többé, hogy kis fattyú! Majd én móresre tanítom a Horáknét... még hogy kis fattyú... – az öreg tüdőbajos szuszogása valóságos hörgéssé változott az indulattól. – Nemesebb vérem vagy te, kicsi cimborám, mint a Horákné bármelyik porontya! Még hogy ő Komlósi-lány! Na hiszen... tudom ám én, hogy volt akkoriban! Ha valaki igazi, vérbeli Komlósi, hát az én vagyok és te, kis cimborám!

Az öreg reszketeg kezét érezte a vállán akkor, és csodálkozott, hogy a vénember milyen roppant erős. Nem érte fel ésszel az öreg szavait, mint ahogy azt sem érte fel ésszel, miért nem láthatja többé Apukát, miért mondják azt, hogy megtévedt és az angyalok közé ment Anyukához, aki rossz nő volt. Hiszen Apuka sose tévedt el, mindig hazataláltak, ha az erdőn barangoltak, Anyuka pedig nem volt rossz, biztosan nem volt rossz, véletlenül esett a vonat alá, nem igaz, hogy önszántából.

Csak azt értette meg lassan, kínkeservesen, hogy őt nem szeretik Horákék, hogy ő csak szegény rokon, fölösleges és terhes a jelenléte. Folyton valami érthetetlen szegénykezés fogta el, amikor reá néztek. De hát azt sem értette szegény, miért is kell neki szegénykeznie. Tudomásul vette, hogy ő a fattyú, akibe kár az étel, akárcsak az öreg Tatába, aki – Horákné szavaival élve – megérett már Szent Mihály lovára, csoda, hogy még nem jött érte. Aztán ők – Horákék – beköltöz- nének a nagy házba, hiszen szűkösen vannak, hát még így, a kis fattyúval! Így hát örömmel vették, hogy milyen sok időt tölt a Tatánál, hányszor eszik, alszik az öregnél.

– Legalább nem az én drágáim szájából nézi ki az ételt! – mondotta ilyenkor Horákné.

– Menjen csak az öreghez, egymáshoz valók azok, a két mihaszna, álmodozó bolond!

A falióra elütötte a kettőt. A fiú megrezsent. A leeresztett redőnyön át napcsíkok szöktek a szobába, élesen megvilágítva az asztalon heverő kulcsot.

Tata elment múlt kedden Szent Mihály lován. Pedig nem látszott betegnek, csak fáradtnak. Elindult szokásos délutáni sétájára a folyóhoz, előtte a fiú kezébe nyomta a kulcsot.

– Fogd! És ne add senkinek! A tiéd.

Többé nem látta. A patikusné azt mondta, elsétált a vízitünderrel, most vízipipát szívniak lenn a mélyben. Nevetséges, a Tata sose pipázott, mindig csak szivarozott. Bolond ez a patikusné! Biztosan a gátőrnél maradt a Tata, elbeszélgetnek a régi szép időről, aztán majd hazatér.

Tegnap este Lovass doktor, aki ügyvéd – és örökké a szemüvegét tologatja az orrán –, valami hagyatékról beszélt. Kizárólagos örökösről, ingó és ingatlan vagyonról, meg valami kizárásról a végrendeletből.

Csak arra emlékszik, hogy Horákné irtózatossá patáliát rendezett. Sírt, átkozódott, végigvágta magát a földön Lovass doktor előtt. Az ügyvéd undorodva állt fel az asztaltól.

– Kérem... csillapodjon. Mielőtt bármire... érti? Bármire adná a fejét, azt is elmondom, hogy váratlan baleset, vagy végzetes betegség esetén az államra száll minden. Térjen észre és fogadja el a sorsát.

Aztán este, amikor már csöndes lett minden, áthallotta Horákné fojtott suttozását a szomszéd szobából.

– A vén bolond... az a gané! Ha én ezt tudom, akkor, amikor a fattyú idekerült, hát nem őt engedem az öreghez, hanem a Tibikét küldöm, hogy azt egye ott a fene nap mint nap! De így most ez a kis koszos kap mindent, a házat, a pénzt... mindent! A vén bolondnak volt gögyija megváltoztatni a végakarátát, mielőtt a folyónak ment. Szétvet a mérget, ha a sok pénzre gondolok, amit az öreg gyűjtött. Az jár nekem! Én Komlósi-lány vagyok! Mit bánom én, legyen a fattyú a ház, de a pénz... az aranyak! Biztosan a nagy fekete ládába rejtette a vén gané, sose engedte, hogy ott port törülgessek, hogy a rossebb ette volna meg! Hanem te... Hát valahogy el kellene kunyorálni a gyerektől a

kulcsot... na? Valahogy elédesgetni tőle, hogy ha bejutunk a házba, hát felnyithassuk azt az átkozott ládát! Hiszen erőszakkal mégse lehet, még bajunk származna... na, mit gondolsz? Mit bánom, legyen a kölyöké az a szüette bútor, az a romos viskó és gazos kert. Csak a láda... és ami benne lehet... meg kellene szerezni, a gyerek úgysem tud semmiről, na, ember! Szólj már valamit!

A fiú nem hallotta Horák válaszát. Horákné győzködte még egy darabig, de a fiú erre már nem figyelt. Egész éjszaka a mennyezetet bámulta. Beleégett a lelkébe a bizonyosság: a Tata bárhol is van, már nem jön többé haza. Nincs már őnéki senkije és semmije a világon, csak a kulcs, az is csak baj forrása. Nem érzett haragot. Csak vágyott rettenetesen az öreg Tata után. Szerette volna még egyszer átölelni, magába szívni a jól ismert illatot.

Reggel óta ott ült az asztalnál, szótlanul. Szorongatta a kulcsot. Konokul lehajtotta a fejét, nem válaszolt sem a negédes szavakra, sem a fenyegetésekre, de a kulcsot ki nem adta a kezéből. Horákné belefáradt a könyörgésbe, szitkozódásba, és átkozódva elment a dolga után.

A fiú szedelődzködött. Jól megnézte, majd a zsebébe sülyesztette a kulcsot. Hogy is mondta a patikusné? A vízitündérrel pipázik a Tata... na, meglátjuk.

Másnap reggel a gátőr talált rá a tetemre a mólónál, ahová kisodor-ta a jeges víz. Mikor a rendőr átadta a kötelességszerűen jajveszékélő Horáknénak a fiú ruháit, az asszony mohón tapogatta a kabátkát, ingecskét, nadrágot, és föltekintett.

– Csak ennyi? Akarom mondani... csak ennyi maradt belőle...

A rendőr megvonta a vállát.

– Volt nála egy ócska, rozsdás kulcs. A kezében szorongatta. Talán a parton találta játék közben a gátőr vityillója mögött... vagy tudom is én. Visszadobtuk a folyóba.

Horákné karvaly módjára csapott le és megragadta a rendőr karját.

– Visszadobták? – suttogetta.

– Vissza hát... még ilyen, eressen! Hiszen haszontalan, régi darab volt, manapság ilyen nem használnak, értéktelen holmi. Nézze meg az ember, ahelyett hogy a fiúcskát szánná, egy kulcs miatt háborog...

– Értéktelen holmi... értéktelen holmi... – dadogta Horákné és lassan, nagyon lassan újra megeredtek a könnyei, és szégyenkezve, lehajtott fejjel túrta, hogy Horák betámogassa őt házba.

Gáspár Klára. Elméd börtönében

A boldogság hamis ígérete csábít,
de a pokolra vezető útra visz.
Szemedben csak üresség látszik,
és egyre érzed életed romjait.

A mosoly eltűnik arcodról,
és egy újabb szippantás –
nem ment meg a fájdalomtól,
ha nincs benned kitartás.

Fájdalmas lesz a küzdelem,
mely a gonosz csábítóval szembeszáll,
de nem lehetsz türelmetlen,
másként elméd börtönbe zár.

Klotz Mária: Anyám volt

Kórházi ágyadon mereven feküdtél, de
nem volt benned erő, feladtad.
Előző este még megszorítottad a kezem, már
az utolsó kenetet is megkaptad.
Orvosod határozottan fülembé súgta: El kell
engedni a mamát! – Szívem majd megszakadt.
Még meg akartam neked mondani: Nagyon
szeretlek, soha el nem feledlek!
Szerencsére már megköszöntem édesanyjai
jószágodat, sugárzó lényedet, örök barátságodat.
Égi mező lélek-tengeréből figyelsz rám, okos
intelmeidből soha nem lesz hiány!
"Nem engedték hogy megcsókoljam", hiába
dadogtam, hadd ölelhessem utoljára!
Csak még ennyit, ennyit! Igazi anyám voltál,
a fényességben ragyogsz már!

(Az idézet Zsigmond Ede: Nem engedték című verséből való)

Kutasi Horváth Katalin: Álmos hajnalok

Mit keres itt ez a néember? Döccen a lét kerekével.
Kókad a homloka, húzza az álom, rotytan a váll.
Villamos ablaka nyújtja a támaszt most könyökének,
Hunyt szeme rezzen a zajra, ha hirtelen éled az ajtó.
Szürke szemében az utca, unott kirakatja a bánat.
Húzza a pillanatot még, árnyakat ölt a jelenbe.

Messze a dzsinn, a kobold sem szórja az édeni tréfát,
Oly monoton folyik így a Dunának az árja alattunk!
Hogyha a sodra leállna ma, tán elapadna a kényszer,
S itt ez a fásult nő kiszakadna a csorda-magányból.
Kóma-vezérelt léptei hajtják most ki Csepelre,
Hév döcögésén kattan a csalfa jövő nehezéke.

Szépül a tájék, ám vigaszát lelohasztja a fagy már,
Színeket ont a pacsirta a múltban, köd parolázik.
Hátra a busz még, nincs líla dallam az ájujt szélben,
Nézi a parkot a templom tornya a gúny magasából.
Jajdul a térde, a lépcső rányekeg újra meg újra,
Cseng a fülébe jövője, s a harsona, dob kikacagja.

Turóczi Levente: Mr. White szellemet lát

A történet, melyet most elmesélek, egy Mr. White nevű férfiről szól. Mr. White egy irodaházban dolgozott, ahol néhányszor túlóráznia kellett. Így történt azon a bizonyos pénteken is. Már éppen adta volna le a zárójelentéseket, amikor az irodai ebédlőben bekapcsolt a kávéfőző. Azt gondolta, biztosan csak Mr. Hoff az, a főnöke.

Kipillantott az ablakon. Az utcán csak az ő autója parkolt. Hoffénak semmi nyoma. Mr. White ekkoriban nem volt ijedős típus, így kicamogott a konyhába. Odakint nem volt senki. Mr. White ekkor betudta furcsa hallucinációnak, melyet a túl sok munka hozott ki belőle. Visszament az irodájába, és folytatott mindent ott, ahol abbahagyta.

Ám ekkor beindult a rádió. Az úr kiment, ahol egyszerre csak kinyílt a szekrény ajtaja... Majd, mint a záporosó, ömlött ki belőle a sok

pohár és tányér. Mr. White ettől megijedt, és segítséget remélve nyomta meg a tűzriasztót. Ám az hirtelen lángra kapott, és az egész épületben elment az áram.

White elkezdett rohanni a kijárat felé, ám az ajtók sorra csapódtak be, amerre csak elment. A gépek, amiket elhagyott, mind bekapcsoltak. Ekkor egyik pillanatról a másikra White úr elé került egy szekrény, melynek a tetején elhelyezkedő hatalmas virágcserep egyenesen Mr. White fejére esett. White az ütés erejétől összeesett, s reggelig fel sem kelt...

Reggel, amikor Mr. White felkelt, teljesen fitt és kiegyensúlyozott volt. Ekkor meglátta főnökét, köszönt neki, és elkezdte mesélni az éjszaka borzalmait, és azt, hogy került a földre. Mesélte, mesélte, amikor Mr. Hoff faképnél hagyta. Ekkor Mr. White bement az irodájába, ahol azt látta, hogy a cuccait pakolják el. Kirúgták?! Ám meglátott egy cetlit az ajtón:

Mr. Edmond Jefferson White kollégánk tragikus hirtelenséggel elhunyt. Temetésére szeptember hó 24-én kerül sor a helyi köztemetőben. NYUGODJON BÉKÉBEN!

Mr. White mindent megértett.

Szakács Anna: Viráglélek

Volt egy kis cseresznyevirág,
szívébe fért az egész világ,
elhullott szirmait felajánlotta
minden élőlény javára,
betakarta az utat, víg asztalt terített,
megérlelte a csikorgó fagyon túl, ő egyre csak érlelt,
a magokat a fény ecsetjével égig húzta,
mosolygós arcot varázsolt minden kicsire, nagyra,
kik ették gyümölcsseit, bőkezűen mérte nekik,
a világ e kis kertnyi szeletét is elérte a kedves ég,
a virág illata szállt fel, a széllel beszélt,
és megszélidült az emberek közti messzeség,
az illatok szívük nyílt virágjára emlékeztették,
édesebb lett az élet, a szeretet megérett.

Takács Mária: Csak a harmadikat ne...

Volt az első, volt a második,
de az ember sajnós nem tanul.
Vérében és szennyben fuldoklik,
míg a felbujtó csak meglapul.

Volt az első, volt a második,
világot rengető borzalom.
Az emberi érzés haldoklik,
az egész világ egy sírhalom.

Volt az első, volt a második,
a tűzhányó lassan ébredez...
Nagyhatalmak krémje osztozik,
csak harmadikat ne... kegyelmezz,

Istenem!

Kristófné Vidók Margit: Még érezlek

Kerestelek a tűnő nyárban,
mikor még lángoltak a partok,
és éreztelek izzó vágyban,
bőrömbe ivódott illatod.
Halványuló fényben még láttam
a kérő, esdő mozdulatot,
míg kezéd melegére vágytam,
én hoztam újabb áldozatot.
Szégyelltem volna gyengeségem,
mennyre fáj minden nélküled-
pillanat, sohasem feledem,
mint vádozt némán szelíd csönded.
Mégis velem marad az emlék
lépteid halk neszű bársonyán,
táncol milliányi szívverés
szerelmünk álmodó csodáján.

Thesaurus: Ha írnék...

Verset ha írnék, talán arról –
Hányféle zöld a fű, a levél és a madártoll!
Milyen szép az ég, a tenger és a virágok kékje!
Hogy ragyog a nap és a tiszta tekintet mélye!

Ha dalolnék, talán arról –
Mily' csodás muzsika szól madarak torkából!
M'ért, hogy szavukra megrohan egy édes emlék?
Hallgatva dalukat, mintha nem a földön lennék...

Ha festenék, talán a világról –
Alkotónk gondoskodott természet-palettáról!
Ég kékje, Nap aranya-bíbora, ében éjek
Sötétje kínál tónust lelkeim ecsetjének.

Ha zenélnék, talán eldobolnám –
Ritmusát a létnek; a szíveket: eldobognám!
Tilinkómon trilláznám csodáit a világnak,
Hegedűmön elsírnám fájdalmát kis virágnak.

Ha elég szavam, dalom, színem, hangom lenne
– egész lényem, létezésem hálazsoltárt zeng'ne!

Domokos Edit: Migrén

Vad paták vágtaznak
a koponyám körül,
koppan a patkó fejemen,
s az agyam kiürül...

Megnyílt koponyám
az Univerzum káoszát ontja,
amúgyis silány helyzetem
a passzív depresszió tovább rontja.

Egy egész ménes
vágtazik felém –
én kardkivonva
szabdálnám széjjel!

Az ördög tudja,
mi szállt belém?!
Rémülten fetrengek
egész éjjel...

Herczeg-Vecsei Katalin:

Színpompás tavasz.
Ablakom alatt nyílik
a magnólia.

Kalocsa Zsuzsa: Virágos róna

Szeretnék valami szépet szólni,
igaz szívvel szeretni, tudd elhinni!

Ha a vágy illatos kert vagy rózsa lenne,
virágos róna lennénk mi ketten.
Volt már ilyen, tudom, s vártam:
ajkad ajkamhoz érjen, s igaznak reméljem.

Boldogság lenne ez az érzés,
mint fent a nap, tüzes és fényes,
egyszerre forogna velünk a világ,
szemünket égetné a tűz, a vágy,
és sohasem hunyna ki az a láng!

Csók, mi elhagyná az ajkunk
olyan lenne, mint a délibáb,
remegésében együtt táncolnánk
kábán a szerelem tüzes parázsán.

Az álmunk valóságos lenne,
úgy szeretnék, mint te engem!

Milló Ildikó: milloihaiku-2024-03-02

feltépet gyökér
viaszfehér gyertya ég
oltáron kereszt

*

fényszavak szállnak
csöndet karol könnyezik
szerelemvirág

*

örökzöld hanga
lombok fölött galambraj
árnyékvilágban

*

hallgatás szobra
ellenfényben láthatod
múltad szövetét

*

hontalan lélek
búcsúzó csillagjáró
fehér fényt ölel

*

igazság arca
napba pillant elpirul
illata fanyar

korhadt sírjelek
sápadt imák sóhajok
könnyeznek veled

*

sorsot jövendőt
csillagképet olvasgat
szerencsekövön

*

szavak csokorban
hátra nézett megkövült
füstfelhőn vágat

*

szivárvány lélek
harangvirág nyújtózik
keresztfán pihen

*

tél lett szívemben
szavaid rám dermedtek
ezüsthényt hozó

*

temető kertben
fakult művirágcsokor
varjak serege

Dobrosi Andrea: Miért is van...

Megszületni mindenki tud,
s annál is jobban ítélni,
vagy utálni, ha úgy a jó,
mit számít az új, a régi!

A büntudat, mint egy halott,
amelyik nem támad másra,
csak a saját kéz a fontos,
ahogy magát dekorálja.

Valahogy visszás lett a lét;
sikk gyűlölni a másikat,
ha az a másik épp mást mond,
mint mit az úri kedv mutat.

De miért is van ennyi úr,
és annál is több szolga itt,
kiknek mindennél fontosabb,
hogy ők éljenek – más alig?

Sági Klári: Gondolatok a szomorúságról

"Hogy miért vagyok többször szomorú"?

Talán, mert ember vagyok?

Az emberek érzelmeket hordoznak magukban, amiket számtalan formában képesek kifejezni. Szeretet, boldogság, öröm, vidámság, tudásszomj, kitartás, akarat, elszántság, és sorolhatnám tovább az örökölt és megtanult vagy kifejlesztett tulajdonságokat. A pozitívak mellett ott sorakoznak a negatív érzelmek is, a gonoszság, bánat, szomorúság, lustaság, boldogtalanság, kegyetlenség, düh és harag. Mikor melyik kerekedik felül, az nagyon sok mindentől függ. Az öröm, boldogság és a bánat, szomorúság gyakran jelentkezik életünkben. Örülni lehet kis és nagy dolgoknak, sírunk és szomorkodunk apróságok és tragédiák miatt is. A szomorúság érzése hosszan megmarad bennünk, sajnos mélyebb nyomot hagy, mint az öröm érzése, s mint általában mindenkire, ez sajnos rám is jellemző.

Talán mert magyar vagyok?

A magyarságtudat megbecsülése múltunknak, történelmünknek. Igen, van mire büszkének lennünk. Büszkéek lehetünk híres tudósainkra, művészeinkre, sportolóinkra, akiket a világ is elismer és értékeli. Kicsi országunk nem szűkölködik eredményekben, sikerekben. Ennek ellenére a közvélemény-kutatások és felmérések azt mutatják, hogy a magyar emberek a legboldogtalanabb népek közé tartoznak, gyakran szomorkodnak és elégedetlenek. Bizony meg kellene tanulnunk örülni, a jót keresni az apróbb és nagyobb történetekben. Mert ahogy mondani szokták, nem mindegy, hogy félig üres, vagy félig tele

a pohár. Ez nemcsak nézőpont kérdése, hanem egy szemléleté is, optimistaként, pozitív gondolkodóként élni könnyebb, és minden szebb lesz tőle. Én ezt próbálom követni, keresem az apróságokban is azokat a jeleket, amelyekről boldogabb lehetek. Minden jóban van valami rossz, és minden rosszban lehet találni jót is, csak keresni kell. A szomorúság letaglóz, kimerít, és sötét gondolatokat hoz ki belőlem.

Talán, mert nő vagyok?

A nők az érzelmeiket jobban kimutatják, mint a férfiak. Nagyon tudnak sírni, nem szégyellik a könnyeiket. Kibálnak, sikoltoznak, hisztiznek, ha úgy van kedvük, majd megnyugszanak. A férfiaknak nem illik hangosan keseregni, sírni, de ez szerintem helytelen beidegződés, hiszen ők is emberek, ugyanúgy megviseli őket, ha baj van a családban, ha szeretteikkel történik valami rossz. A szomorúság érzését magunkban hordozzuk, és bizony gyorsan felszínre tör. Sok minden miatt búslakodhatunk, apróságok és valóban nagy tragédiák, végzetes események okozzák. Én is képes vagyok számtalan ok miatt szomorkodni, elkészerít például az emberi butaság és gyarlóság, a közömbösség, a rosszakarat, a hegyetlenség. Mély fájdalmat és nyomot hagy bennem, ha a szeretteimmel, rokonaimmal, kedves barátaimmal baj van. A sírás segít, de a felgyülemlett feszültséggel, hosszabb-rövidebb idő alatt, mindenkinek magának kell megküzdenie, és ez nem könnyű.

Talán, mert anya vagyok?

Igen, a nők, a gyakran idézett mondás szerint, mindent megtesznek azért, hogy ne legyen, vagy legyen gyerekük. Én az utóbbiak közé tartozom. Nem könnyen, de anya lehettem, lehetek. Az anyaság minden perce aggodás, féltés, és főként szeretet. Szomorúvá tesz, ha beteg, bánatos, sikertelen, vele búslakodom, ha valami bánat éri, de ott vagyok mindig, ha segíteni, bátorítani, ösztönözni, vigasztalni kell fiatam. A gyermek, bármilyen korú is, bármerre vezet is a sorsa, bármilyen eredményes vagy bármennyire sikertelen is, a szülőnek mindig a gyermeke marad.

Igen, nehezen válhattam anyává. Fiatalon beteg lettem. Egyszer az orvosok azt mondták, hogy nincs remény... Ekkor megzuhanam. Olyan mélységes szomorúság uralkodott el rajtam, amin nagyon sokára és borzasztó nehezen tudtam úrrá lenni, heteket sírtam át. De végül minden jóra fordult. Egy éjszaka gyönyörűségeset álmod-

tam, ez mutatott utat, adott reményt, hittem benne, és bátrabban néztem a jövőbe. Azt viszont nagyon sajnáltam, hogy ezt az álomcsodát "Nem látta senki más, csak én."

(Keretek közt: Tóth Árpád: Jól van ez így és Lány c. verseinek soraira)

Keczely Gaby: Bizakodás

Talajt vesztetten lépdelen
bizonytalan létem nyomán...
Csak egy dolog – a szeretet,
mi értelmet ad: legyen tovább!

Dobrosi Andrea: Tudom, hogy néha sírni kell...

Tudom, hogy néha sírni kell,
hogy megosztanád bárkivel,
érezed a fájdalom markát,
ahogy valami sújt, nem áld.

Tudom, hogy néha sírni kell,
mert a könny erőre nevel,
mikor a kín már kibuggyan,
s te így érezed magad jobban.

Tudom, hogy néha sírni kell,
pihenni annak, ki cipel,
vinni, vinni jó messzire,
amit nem ért meg senki se –

S ha el is csitul a bánat
(nincs, mi kóslasson utánad),
attól még ugyanaz leszel;
tudom, hogy néha sírni kell!

Kutasi Horváth Katalin, a Kortárs Magyar Irodalom Kiadó által kiírt "Petőfi szelleméhez hűen" című irodalmi pályázat első és második helyezetteje

Irodalmi kávézás a Paulheim-Weninger villában – 2024. február

EGY KIÁLLÍTÁSON JÁRTUNK...

Dér Adrienn: Headless

Grafikai vonalasság, belső világ gesztusainak mozgalmassága, testrészecskék és növények jegyeinek hibridizálása, annak végtelen halmozása és konceptualista anyaghasználat.

Eltérő szálak találkozása, indák körbeölelése, idegszálak lüktetése, inak feszülése, ujjak ragaszkodása sejjük fel a vásznon és a papíron.

A növények jelenléte életünkben többnyire evidenciaként van kezelve. Nonhumán életér kiemelésével arra teszek kísérletet, hogy a természeti jelenségekre ne tekintsünk megszokott háttérként.

Az antropocentrizmus a sejtjeimbe égett, születésem óta egy olyan világban vagyok jelen, ahol az emberi lét felületes boldogulását párnával betonozták ki. A költőien elnevezett kényelem teljesen más magatartást eredményez, determinál. A hozott előképeimmel folytatott harc rengeteg kérdést vet fel.

A klímaválság idején milyen szerepe van a képzőművésznek? A műtárgyak létrejötté tekintetében létezik-e egy környezettudatos mértéktartás? Képes lesz-e valaha meghaladni a megszokott és betanult perspektívát az emberiség, alkalmazkodva aktuális jelenünkhöz? Az egyénnek milyen felelőssége van ebben a helyzetben, és mennyire élhető a mindennapokban a környezettudatos felállás?

Az emberek pazarlóan túlzó igénye, szokása világunk nagyobb részén nemcsak legitimmé válhatott, hanem természetessé. Ezt a naturalizmust az énközpontúság által diktált vágyak halmozása, kielégítése tetőzi, versenyre kényszeríti.

Ilyen alaphangulatból tekintek ki és keresem saját válaszaimat a fent említett kérdésekre. Táblaképeim, installációim főszereplői a fák dekonstrukciói. A fa motívumának lényegisége és az emberi halandósága formavilága összegabalyodva jelenik meg munkáimban. A nő

vényvilág bizonyos "testrészeinek" kiemelésével és antropomorf jegyekkel együttesen kívánok rávilágítani környezetünk radikális változásaira, ahol az ember és a természet viszonyát tanulmányozom és újraértelmezem létünkről, az ember fogalmáról alkotott alapnézeteimet. Festőként a természeti forma, különösen a fa organikussága, felületének sokszínűsége mellett érdekel, hogy egy ilyen gazdag múlttal rendelkező motívum előképeim háttérbe szorításával milyen jelentéssel rendelkezik még.

Sorozatam alapgondolata az a bizonyos piramis, amelynek csúcsára halandói ember gondolkodásának a képessége került és minden más ez alá rendeltetett. Eme hatalom a felelősség vállalását is vonja maga után, ami már nem minden esetben kellemes mellékhatás. Az emberközpontúság növekedése az énközpontúság napi szintű gyakorlása egyben táptalaja műanyag-nézeteinknek, amely ellehetetleníti életünket. A humánus szerepvállalása érdekel az ököválság küszöbén, pontosabban az, hogy hogyan vagyunk képesek meghazudtolni jellemünket figyelve környezetünk átalakulását, mely során megszűnhet a piramis hierarchikus rétegződése.

Figyelmem a növényvilág működésére irányul, ahol életmódjukat, kommunikációjukat, növekedésüket állítom párhuzamba az ember cselekedeteivel.

A növények tagozódásában nem lelhető fel egy bizonyos legfelső közvetlen irányítást szolgáló egység. Ilyen formában az általam létrehozott lények agyi orgánus nélküli ábrázolása mégis együttesen jelenik meg az antropomorf disszonanciákkal. A természet aktuális mimetizálása hozta létre bennem a Headless sorozatom intuitív formavilágát. Harminchat évig dolgoztam az ország legnagyobb bankjában – ebből az utolsó tíz évben az általam újonnan megnyitott bankfiókban. Nem volt könnyű a kezdet, hiszen csupa fiatal, pályakezdő lány, ill. egy fiú került hozzám, de a kezdeti nehézség csöndesség.

KUTASI HORVÁTH KATALIN: BESZÁMOLÓ
Irodalmi kávézás a Paulheim-Weninger villában (14.)
2024. február 3-án – Balázsolás

Irodalmi játékkon képes rejtvény segítségével megbeszéltük, létezik egy csodálatos hely a Balaton-felvidéken, a Szent Balázs-hegy, ahol a Zánka-Nivegy-völgyi borút is áthalad, gyönyörű levendulás borítja, s egy szép templomrom is található itt. Az Altató kis Balázsát is megidéztük, s költőjét, József Attilát is felfedtük gyermekkori fényképei segítségével. A délibábok hőstét, Húbele Balázst is megneveztük, mint a hogy íróját, az apai örökség terhét viselő Arany Lászlót is.

Anagrammák segítségével felfedtük Györe, Szálinger, Mesterházy és Lengyel Balázs munkásságát, alakját. Megbeszéltük, ki volt Szent Balázs, s hogy milyen betegségek ellen volt hatásos a balázsolás. Mindig egy betűt ki kellett vonni a megadottakból, hogy kijöjjön a megfejtés: gégedaganat, hólyag, vérzés, pestis, kelés, fogfájás. Egy népdal és néhány kép segítségével megismertük a keresztbe tett gyertyák jelentőségét, s azt, hogy élte meg a torokgyíkos Babits Mihály mindezt gyermekkoraiban, s hogy miért hívta Sebasta püspökét versében, mikor gégerákja miatt gégemetszést hajtottak végre rajta. Kilestük őt a rádióstúdióban, szoltunk a beszélgető-füzetek jelentőségéről.

Képes kvíz segítségével ismerkedtünk Babits életének kevésbé ismert részleteivel, kiválasztottuk, melyik az a fotó, amelyik nem őt ábrázolja. Az úszó, evező, az Elő-hegyen ejtőző, a fűben félig elheveredve gépelő költőt is kifigyeltük. Felfedtük Ady özvegyével, Csinszkával való kapcsolatát is, valamint Szabó Lőrinnel és Tanner Ilonával (Török Sophie-val) való hármasukat is lelepleztük. Megemlékeztünk fogadott lányukról, Ildikó szomorú sorsáról, az esztergomi autogramfalról, majd egy párosító segítségével egyéb részleteket is kibeszéltünk életéről, költészetéről. Ezután rövid Babits-idézetekről kellett eldönteni, melyik verséből valók. Nos, ez nem is volt olyan könnyű!

A videós blokkban A lírikus epilógja, a Messze, messze, az Esti kérdés, a Jónás imája, a Fekete ország c. verset hallgattuk meg, hol jelzőket, hol rímeket, párhuzamokat kerestünk, elutaztunk több külföldi országba is a zene, a képek, s Babits szavai által... Majd áldást, jókívánásokat fogalmaztunk meg, melyeket a keresztbe vetett gyertyákra rá is írtak, majd fel is olvastak a versenyzők. Reméljük, hatni fognak!

**KUTASI HORVÁTH KATALIN:
ALKOTÓI KÖZELKÉP - DOBROSI ANDREA**

Dobrosi Andreáról lapunkban 2016-ban jelent meg közlőkép, ekkor kapta meg kiemelkedő színvonalú írásaiért a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. Azóta is aktívan jelen van az irodalmi fórumokon, különleges költői-írói világával mindig magára vonja a figyelmet. Hol van már a lelkes amatőr, az első "csendpelyhek" hullongása!

– *Vandí, mert így jön a számra... Oszd meg szélesebb körben is, légy*

szíves, miért hívunk így egy ideje?

– Volt egy korszakom, amikor a Szörényi Vanda álnevet használtam. De egyrészt nem volt túl eredeti, másrészt nem tudtam azonosulni vele. Az Andi és a Vanda nevek keveréke a Vandí.

– *Korábbi közlőképedből tudjuk, hogy régóta írsz, s hogy kezdetben irodai munkád – egy-egy telefonbeszélgetés – közben is szinte észrevétlenül születtek ujjaid alatt verseid. Azóta többször is változott a munkahelyed. Most mivel foglalkozol, s hogy éled meg a változásokat?*

– Ez így van, bár találtam verset 17 éves koromból is, már akkor kezdek kibontakozni. Ezeket már csak mosolygok, de úgy vagyok vele, az is én voltam, és a múlt is hozzátartozik a jelenhez. Változom az irodalomban, a munkámban, hiszen ahogy halad az idő, öregszem. Viszont mindig megmarad az a belső "én", ami Dobrosi Andrea maga. Jelenleg a kereskedelemben dolgozom, amit ugyanúgy szeretek, mint az írást.

– *2016 régen volt. Közben felnőtt a lányod is. Te magad is változtál, vagy csak a körülmények?*

– Csak a körülmények. A mai világ megkívánja a flexibilitást. Gondoljunk csak bele, Petőfi pl. még nem onthatta volna a verseit a neten. Mi pedig általában nem kávéházakban írogatunk. Persze az emberben

felvetődik a kérdés, hogy manapság mennyire van a versnek ereje?

– *Korábban szinte csak verseket írtál, de jó ideje fel-felbukkannak prózáid is. Egyre több mindenben próbálsz ki magad. Úgy látom, szívesen kísérletezel.*

– Na igen. Induljunk ki abból, hogy van ugye az a bizonyos ihlet, ami, ha akar, hozzánk szegődik. És úgy gondolom, az "akar"-on van a hangsúly. Már nem egy versemet kukáztam, pont azért, mert nem jött... Szerintem tudni kell szelektálni. Persze az íráskényszer nagy úr. Ezekre jók a különféle pályázatok. Ha kell, novellát, mesét, egypercest írok, vagy rövidre fogom a mondandóm, megmaradok pl. a haikunál, apevánál, műtyürkénél.

– *Nem oly rég megjelent a Négy szírom c. köteted. És nagyon örülök most nyomdába kerülő könyvednek is. Szólj pár szót róla!*

– Akkor most elárulom: a Négy szírom eredetileg a Négy negyed címet viselte volna, csak nem sikerült a négy negyed egyenletesre, ami azt jelenti, hogy a hosszabb versek nagyobb helyet foglaltak el a könyvben, mint a prózák, a rövid versek vagy a gondolatok. Így maradt a négy szírom, mivel az emléket állít Kamarás Klára költőnek, aki a "Virágot" c. versemben segédkezett. A borítója is erre utal. A készülő könyvemről meg csak annyit, hogy gyerekverseskötet lesz, nem kevés illusztrációval, amik színezők is egyben. Jó lenne már a kezemben tartani!

– *Milyen irodalmi terveket szövögetsz még?*

– Nem szövögetek semmit. Az irodalom szövöget engem. Mondhatnám úgy is, felvettem egy olyan kabátot, amit életem végéig viselek. Sokáig úgy éreztem, ezt a kabátot egyszer csak kinövöm, de rá kellett jönnöm, hogy nem.

– *Hogy állsz mostanában a fotózással? Jut még időd másra is?*

– Imádom fotózni, megörökíteni a pillanatot nemcsak versben, képben is. Ez is az életem része, igen. Tagja vagyok egy internetes csoportnak, a Színvilágnak, ahol sokat tanulok. Időm meg akkor és arra van, amikor és amire szánok.

– *Most mi a legfontosabb számodra? Mi foglalkoztat leginkább?*

– Szeretnék jókor jó helyen lenni. Mint ahogy te is mondtad, kísérletezem. Mivel a zenét is nagyon szeretem, szívesen írnék dalszöveget, ha erre van mód. Zenét nem tudok. Tudom, hogy egyszerűbb, de nagy odafigyelést igényel. Nagyszerű lenne kipróbálnom ezt!

KUTASI HORVÁTH KATALIN: KÖNYVAJÁNLÓ

Buday Anikó: Szavakba szőtt csodák című verseskötetéhez

Haikuk és apevák teszik ki Buday Anikó látványos és beszédes borítójú verseskötetét. A természet és a szerelem a fő motívumvezére szavakba szőtt csodáinak mindkettő versforma esetében, de karácsonyi témájú haikukat is találunk a könyvben, s más témákat is megpendít a haiku- és apevamixek során.

A szépség, az öröm, a hit kérdése foglalkoztatja, bölcsességet, tanácsokat fogalmaz meg a tömörségre sarkalló formákban, tiszteletre, szeretetre ösztönöz, s hogy általa mi is tiszta gyermeki szívvel lássuk a világot. Sokféle érzést önt szavakba, s a pozitív csengésűek mellől nem marad ki a bánat, a csalódás sem. Szíve mélyéből röppennek fel érzelmei, hogy visszhangozzák azokat.

Hanyecz István: Hazatérés című kötetéhez

Megérkezés, hazatérés, révbe érés, otthonra találás. Többször és máshol, máshova, vagy épp vissza, ugyanoda, ugyanott, átmenetileg, vagy véglegesen. Többféleképpen is értelmezhető, szimbolikus és egyben valóságos élményeket idéző, kifejező címet visel a Svédországból hazatelepülő Hanyecz István (shf) második kötete.

Sokszor vall a természetről, hol lelünk békére és magunkra talál, miközben tanúi vagyunk az évszakok váltakozásának, vagy szeretteink körében nyerünk megnyugvást, lelki társat, általuk kapunk melegséget, biztonságot – legyen a kedves, barát, honfitárs a világ bármely szögletében is! Megérkezik kedvenc időöltései – a sport, az írás – színterére is. Erről tanúskodnak haikui, tankái vagy ezekből építkező versláncai, dalai.

Megemlékezik egy-egy ünnepről, hangulatképekkel ragadja magához olvasóit, de felvillannak természeti katasztrófák, s egy baleset vagy a terror borzalma is. Szeretetteli emléket állít édesanyjának, alliteráló szavakkal vall szerelmének. Bölcs üzeneteket, lelkifurdalást keltő figyelmeztetéseket olvashatunk, mélyen elgondolkodtató jelenések elevenednek meg soraiban, s az eliramló élet végességével szembesülünk. Az eltorzult modern világ tükörképe némelyik vers.

KUTASI HORVÁTH KATALIN: KÖNYVAJÁNLÓ

Herczeg-Vecsei Katalin: Útravaló című minikötetéhez

Herczeg-Vecsei Katalin iránymutató haikukat gyűjtött egy ballagási csokorba az útkereső fiataloknak. Anyai ölelésnek szánja verssorait, s azokat – egykori, valamint jelenlegi, s főleg hamarosan búcsút intő 33 végzős – tanítványainak jelképes és valóságos tarisznyáiba teszi útravalóul, hisz lassan már felnőttként vágnak neki az Életnek, s céljaik megvalósításához jól jönnek szereteteli bölcs, megfontolandó, elgondolkodtató közvetlen hangú, barátságos szavai. Ezúttal is édesapja, Vecsei János festménye domborítja ki a könyvecske hangulatát, s díszíti a borítót.

Szeretettel Nőnapra című minikötetünkhöz

Szép ifjú hölgyekről, szeretett, kedves, bájos feleségekről, nagyra becsült anyákról, nyájas nagymamákról – és nekik – szól ez a kis nőnap-i versgyűjtemény, mellyel a Kortárs Magyar Irodalom Kiadó által Kosztolányi Dezső, Ady Endre, Móra Ferenc, Juhász Gyula, József Attila, Vörösmarty Mihály, Komjáthy Jenő szól hozzánk a múltból, s közöttük Verslista-tagjaink is köszöntik őket műveikkel.

Költői hitvallásaink című minikötetünkhöz

Minden – klasszikus és modern – poéta vall arról, mit is jelent számára a költészet. Ars poeticáját az alkotó olykor tudatosan tárja elének, de van, hogy hitvallása csak beszüremlik a versbe. Van, hogy egész költeményt szán a versíráshoz, alkotáshoz való viszonyának kifejtésére, máskor meg akaratlanul is "elárulja" magát valamely téma kapcsán, csak úgy, "mellékesen".

Kötetünkben Juhász Gyula, Ady Endre, Kosztolányi Dezső, Tóth Árpád, Petőfi Sándor, Babits Mihály, József Attila, Csokonai Vitéz Mihály, Arany János, Berzsenyi Dániel, Radnóti Miklós és Karinthy Frigyes gondolatai között bukkannak fel verslistás alkotóink érzései, véleményeik.

KUTASI HORVÁTH KATALIN: KÖNYVAJÁNLÓ

Varga Árpád: Tintapiramisok című minikötetéhez

Varga Árpád tömör, mély, csattanós bölcsességeit, életérzéseit olvashatjuk a kötetben. Kifejező hangulatképeivel, lélekzeneteivel görbe tükröt tart elénk, párhuzamaival, ellentéteivel, egy-egy hasonlítóval rávilágít világunk ellentmondásaira. Egyéni szóhasználata, szóalkotásai, asszociációi, szójátékai, finom iróniája, kérdései, lexikonszerű, ám emelkedett, frappáns költői meghatározásainak segítségével megértjük: jelenünk mások múltjának a tere, s a legjobb, amit tehetünk, hogy átéljük a pillanat varázsát, hisz múltunk úgyis mindig szembejön. Betűcserés hangzásokra játszik rá, belső alliterációkat és rímeket alkalmaz, egyszótagos szavakat halmoz, "pattint" egymásra, melyek "ütősek", a tőszók történeté állnak össze, s költőnk tartós tintapiramisokat épít fel, így üzen az utókornak is. Eljátszik a községnelkekkel, összekeveri a szavak betűit, s míg megfejtjük a helyes sorrendet, mélyebben beépül tudatunkba a jelentésük is.

Varga Árpád: Pillanatversek című minikötetéhez

Egy szempillantásnyi idő, a suhanó jelen megörökítése Varga Árpád célja, méghozzá szépen hangzó, kötött formába zárt, fontos gondolatok, érzések megfogalmazása által. Egyfajta minimalista költészeti kereteket kíván felmutatni, "melyeknek egyszerre lényegi eleme mind az időhöz való viszonyulás (hatás és érvény révén), mind a megfelelő és esztétikus alkotói üzenet".

A modern ember életritmusához alkalmazkodik, mikor a kötet versformáit: a haikut (az ősi japán versformát), a juliádát (melyet – az apevához hasonlóan – Szimeonov Todor teremtett meg), valamint a pundurkát (amit Baranyai Attila álmodott meg) használja fel, hisz mindhárom műfaj jól társítható hozzá, ráadásul a minikönyv mérete is illik a tartalomhoz.

Ám arra is figyelmeztet minket, hogy ez a tömörség, ami a három formát jellemzi, ne tévesszen meg senkit, s legyünk tudatában: minden írásjelnek vagy éppen a hiányának bizony jelentősége lehet!

Ács Bódog Sándor: Ecetke és Tódika c. kötetének bemutatója a Kortárs Magyar Irodalom Kiadónál, 2024 februárjában

Czégény Nagy Erzsébet és Nagy János: Két világ című kötetének bemutatója Hajdúböszörményben

Dudás Judit és Hepp Béla felolvasásai a KMI találkozásán

Petres Katalin: Hajnali erdőben

Csodás csermely csobogása a lelkebben,
ha félálomban lebegek valahol egy hajnali erdőben,
zaklató büntudatból kibotorkálva,
tévelygéseim lázálmból kiszabadulva,
Isten megbocsájító hatalmában bízva elcsitul a szívem...
"Zivatarok után láthatatlan sípokon ujjong a csönd!...."

(Az idézet Szabó Lőrinc: Hajnali himnusz című verséből való)

Bernáth Csaba: Szórakozás

*"Az emberfaj sárkányfog-vetemény:
Nincsen remény! nincsen remény!"
Vörösmarty Mihály*

Szórakozni indult el a tavasz,
vitte magával barkáit, nárciszait;
elfeledte talán, hogy nem ez a dolga,
sajnos őszig tombolásában meg sem állt.
Idejekorán, már januárban bontogatott,
cicuskáit nem féltette az ólálkodó fagytól;
nem foglalkozott a hóra éhes gyerekekkel,
kik hőembert csak tévéből láttak, mint máskor.
Barátja volt a lanyha maradínak tudott nyárnak,
lerészegedett padja mellé a majálisok sokasága;
június, sőt a párjával a cefre illatától bódultak,
s csupán augusztus derekára, ha kijózanodtak.
Párátlan mezőségek bódítsanak el téged örökre,
mibe ma már belebetegszenek, akár az őszi eső;
ócska ónos könnycseppek csapódnak szemünkbe,
maradj velem addig békében, míg nem lesz késő!
A szeptemberi vénasszonyok melegétől cidrizek,
már régóta be kell fűteni, ha csak rájuk nézek;
hisz minden özvegyasszonyt már elhagyott az élet,
az összes gyerek-unoka a szülői ház eladására vár.

Az október és a többi "ember" csak folytatja bohó,
alantasan tervelt bűneit az általános felmelegedés
kiűzetése miatt fogant idióta mesterkél tervéért.
Egyedül a megújuló január hozza a megbékélést.

Horváth-Tóth Éva: Milyen?

Váratlan ikon villant fel telefonja képernyőjén. Dani az. Vajon mit akarhat? Léna kíváncsian kattintott a fényképes buborékra. Az üzenetben a férfi kellemes karácsonyt kívánt neki. Felvont szemöldökkel konstataálta, hogy eszébe jutott, hiszen eddig még sosem írt neki. Még ünnepek alkalmával sem.

Pár éve ismerték már egymást, munkakapcsolatban álltak. Nem volt különösebben közvetlen a viszonyuk, néha még felhősnek is volt mondható, mert mindketten konok természetűek voltak. Mindenesetre Léna udvariasan megköszönte és viszonzta a jókívánságot. Már félre is tette volna a telefont, ám újabb üzenetet jelzett a készülék rezgése. Dani írt újra. Érdeklődött, hogy jól érzi-e magát az új helyen. Léna nem is értette a hirtelen jött figyelemességet. Már hónapok óta másik munkahelyen dolgozott. Udvariasan válaszolt a férfinak, tulajdonképpen lezártnak tekintve ezzel a társalgást. Ám Dani hirtelen közölte vele, hogy hiányolja őt egy ideje. Léna elpirult. Ő hiányzik valahonnan? Ő, aki még otthon, a férjének sem hiányzik sosem? Óvatosan megköszönte a kedves szavakat, és viszont érdeklődött Danitól, hogy érzi magát. Szó szót követett, kellemes beszélgetés alakult ki a karácsonyi jókívánságból.

Léna férje viszont egyre többször pillantott felé, ami miatt jobbnak látta lezárni a társalgást. Gyorsan el akart köszönni, így azt találta írni, hogy majd máskor folytatják a beszélgetést, talán ha összefutnak egyszer véletlenül. Dani lecsapott a finomkodva leírt elköszönés minden szavára. Nyomban azt válaszolta, hogy szívesen találkozna Lénával, bármikor, amikor neki megfelelő, alkalmazkodik rugalmasan hozzá. Ez a váratlan lelkesedés összezavarta Lénát. István már szabályosan kémlelte, hogy mit művel felesége a telefonjával, hiszen nem szokott csetelgetni senkivel. Mivel nem engedte neki. Este pláne nem, akkor aludjon mindenki. Léna mielőtt lebukott volna, megüzente, hogy ter-

mészetesen jelentkezik, és akkor majd találkoznak. Kegyes hazugság. Sosem fognak találkozni. Minden perce be volt osztva István mellett.

Egész éjjel az üzeneteken és Danin gondolkozott. Sosem voltak jobban, mégis mi ez az egész? Nem talált rá megnyugtató magyarázatot, sőt semmiféle magyarázatot. Így a békesség kedvéért még azon az éjszakán elhessegette gondolatait a férfiről, és igyekezett elfeledkezni a beszélgetésről. Pár hét múlva ismét üzenet érkezett az esti órákban Danitól. Léna hogylétéről érdeklődött, s amikor a válaszból megbizonyosodhatott arról, remek egészségnek örvend, nyomban emlékeztette ígéretére. A személyes találkozót sürgette. Nem erőszakosan, hanem pont annyira udvariasan, hogy az hízelgett Léna megtépázott szívének.

István hosszú napokon át piszkálta az esti csetelés miatt. A telefonját is elszedte tőle, hogy átnézhesse. Természetesen törölve volt belőle a beszélgetés, bármennyire is jólesett volna újra és újra visszagörgetni, átélni azt a pár kellemes percet, elrövedve a betűk által rejtett kedvességben. István nem talált hát semmit, amitől még dühösebb lett, s megvetése is növekedett Léna felé. Az esküvő napján gyanakodnia kellett volna, hogy nem jó lóra tesz a férfival, de nem hallgatott az akkor még rosszindulatúnak hitt suttogásokra. Mindenfelől azt hallotta, hogy meneküljön István elől, mert nem jó ember. Minden asszony fejevesztve hagyta el néhány hónap után, mert rettentő basáskodó, uralkodó természetű férfi volt, aki előbb odaédesgeti magához a nőt, majd módszeresen aláassa önérzetét, megsemmisíti, rombolja, míg az áldozat valóban el nem hiszi, hogy értéktelen. A végső stáció, amikor már maga a nő gondolja úgy, nem méltó társ, és nem is lenne az senki mellett, mert nem elég jó semmiben sem, s jobb, ha marad ott, ahol van. Mert legalább van valakije. Úgyse lenne soha senki más, hiszen kinek is kellene egy rossz ember... Léna már itt tartott. Ezért is állt értetlenül Dani megkeresése előtt.

Éppen aznap dorgálta meg őt István azért, mert nem végzett a mosogatással, mire ő hazaért, és várnia kellett néhány percet a vacsorára. Rossznak, ügyetlennek, haszontalannak érezte magát a férfi szavaitól, ám belül tudta, hogy valami nem stimmel. Más asszonyokkal is beszélt már, akiknél sokszor szaladt a ház, leégett a rántás, inkább rendelkeztek máshonnan ételt, csak azért, hogy legyen több idejük egymásra. Tényleg akkora baj volna öt perc várakozás? Dühös volt. A torkát

szorongatta valami gombóc, amitől étvágya sem volt. Talán ez a düh volt az oka merészségének, mert beleegyezett a találkozóba.

Mivel soha sehová nem mehetett a férfi tudta nélkül, és valóban nem voltak fölösleges percei, így azt találta ki, hogy majd a templomban találkozhatnak. Isten házában nem érheti csalódás. Ha Dani mégsem olyan szándékkal keresné, mint amit Léna sejt, akkor sem kerül kellemetlen helyzetbe. István pedig utálta a miséket, mivel ő csak saját magában hitt, másban nem. Istenben sem. Ezért is gyakran bántotta, gúnyolta őt, néha kikacagta vak hitéért, bizakodásáért Lénát, mert csak az együgyű ember hihet olyanban, amit sosem látott senki. Megírta Daninak, hogy melyik nap megy a templomba, és azt is, hogy mikor végez. A férfi lelkesen kapott az alkalmon, és megígérte, a misén is részt vesz, hogy még ha csendben is, de ott ülhessen mellette. Léna ettől nagyon zavarba jött, leplezhetetlen volt öröme. Attól félt, hogy István megsejti, lelkesebben megy a templomba, mint máskor. Csinosabban sem öltözhetett, az is gyanús lett volna. A sötétkék ruhája mellett döntött, mert az jól is állt rajta, kiemelte, amit ki kellett, takarta, amit pedig takarnia illett. Éppen jó volt. Még félúton sem járt, amikor szembe jött vele Dani. Lesütötte szemét, alig akarta elhinni, hogy megtörténik vele ez az egész.

– Léna! De jó, hogy újra látlak! – köszöntötte izgatott lelkesedéssel.

– Én is örülök – felelte visszafogottan. Arcán halvány szirmokkal nyílt ki a pír szende rózsája.

– Szebb vagy, mint amire emlékeztem... – szaladt ki Dani száján egy vágyakozónak tűnő mondat. Léna megilletődve pillantott rá. A férfi visszavonulót fújta a riadt tekintet láttán. – Bemegyünk? – mutatott a templom felé.

– Igen... – suttogta, és előrement. Dani illendő távolságból követte őt a padokig. Mikor Léna leült, lassított, mintha nem együtt érkeztek volna. Megvárta, míg elhelyezkedik, majd beült mellé, ott is némi távolságot tartva. Nem beszélgettek. Olykor lopva egymásra pillantottak, néha éppen egyszerre. Ilyenkor csillogó tekintetek találkoztak, majd riadtan másfelé fordultak. A mise végén megvárták, míg mindenki kimegy, addig nem szóltak egymáshoz.

– Látni akartalak... – mondta nagy sóhajjal Dani. – Biztosan tudod, hogy miért... – tette hozzá.

– Nem, fogalmam sincs – felelte őszinte csodálkozással az asszony.

– Tényleg nem tudod? – kérdezett vissza döbbenően. – Pedig pletykálták is, mielőtt elmentél... utána meg főleg!

– Pletykáltak? Kik és mit? – értetlenkedett tovább Léna.

– A titkárságon, a bérszámfejtésen, meg mindenhol! – mondta Dani.

– Halkabban! – szisszent fel az asszony, és ijedten körbenézett.

– Bocsánat... elfeledkeztem magamról! – súgta bűnbánóan. – Ne mondd, hogy te vagy az egyetlen, aki nem vette észre, mennyire odáig vagyok érted! – hadarta izgatottan Dani.

– Hogy micsoda? – Léna alig kapott levegőt, annyira mellbe vágta ez a vallomás. Attól, hogy némi érdeklődést remélt, még nem hitt benne.

– Léna, én menthetetlenül beléd szerettem, és éjelem, nappalom sincs, mióta elmentél... Vívódtam, hogy megkeresselek-e vagy sem, de nem bírtam tovább! – folytatta vágyakozással telt hangon.

– Én erről semmit sem hallottam, és nem is értem ezt az egészet... – mondta maga elé révedve. – Tudod jól, hogy férjnél vagyok, te is házas ember vagy. Az én Istvánom szigorú ember, nem tűri az ilyesfajta dolgokat... – motyogta háritólag. – A te feleséged remek háziasszony, aranyos teremtés, hozzá képest én egy haszontalan néember vagyok... – magyarázta arrébb húzódva.

– A feleségem elhagyott már rég... Mielőtt észrevettelek volna – válaszolta Dani. – Egy régi szerelme felbukkant az életében, és úgy gondolta, jobb lesz neki nélkülem.

– Nagyon sajnálom, igazán nagyon... – suttogta Léna együttérzéssel. Szívében aprócska fény rezzent, amiről azt hitte, végleg kihunytt már. A remény lehetett az. Remény a szeretetre, egy jobb életre valaki más mellett. De arca mégis elkomorult. Istvántól nem lehet csak úgy elválni. Nem lehet elhagyni őt. Ráadásul, ha Dani megismeri jobban, kiderül számára is, hogy Léna nem igazán az, akinek hiszi. Mit is akarna egy olyan jó ember, mint Dani egy olyan asszonytól, akinek millió hibája van, erénye meg semmi?

Zajra lettek figyelmesek. A templom gondnoka volt az. Megzörgette a kulcsot, jelezvén, hogy menniük kellene. Engedelmesen elhagyták a templomot. Szótlanul sétáltak az alkonyuló délután kopár fái alatt. Rengeteg gondolat cikázott Léna fejében. Minden porcikája azt üvöltötte, hogy Dani az, akit neki küldött az Isten, ám mégis ott lebegett előtte borongós, villámokkal telt felhő formájában István képe. Való-

színűleg agyon is csapná őt, ha közölné vele, hogy van valakije. De ha csak annyit mond, hogy el akar válni, mert boldogtalan mellette, kinevetné, és arrébb lökné. Akart már válni, de így végződött. Kacagással. Gúnyos, maró kacagással. Ez egy lehetetlen helyzet. Ebből nincs kiút. Mintha Dani ráérezett volna gondolatai súlyára, megállt, átölelte őt. Ilyen gyengédséget, törődő érintést még soha nem is érzett talán. Megadón simult a dübörgő mellkashoz.

– Léna, nem kérhetem, hogy dobj el mindent csupán néhány szóért, amit most adhattam. Talán el sem hiszed nekem... – suttogetta fülébe a férfi. – Várok. Várok, amennyit csak kell, türelemmel, mert rád megéri várni egy életen át is! – tette hozzá, és a szemébe nézett.

– Én hiszek, de... – sűgta bizonytalanul. Érezte, ahogy Dani karjai óvón körbefonják, testének melege lüktetett körülötte, és akaratlanul is belélegezte a férfi illatát, amitől lábaiba reszketés költözött. Hitt a férfinak. Magában nem hitt. Szinte égette retináját a férfi vágyakozó pillantása. Néhány méterre Isten házától másra sem vágyott, csak egy csókra. Szíve elnehezült. Ilyet nem tehet. Nem szabad. Akárhogy tiltakozott, Dani nem hallotta gondolatait, csak a ragyogó szemeket látta, melyekben ugyanolyan tűz égett, mint a sajátjában. Léna fölé hajolt és könnyű csókot lehelt láztól égő ajkára. Bár mindene remegett, és úgy fázott, mint még soha eddig, a csóktól lángba borult egész teste. Őt még így, ilyen gyengéden, mégis vágytól égve soha senki meg nem csókolta. Szinte meg sem érdemli ezt a jóleső érzést. Bűntudat költözött mellkasába, de nem István miatt, hanem saját maga okán. Tománszky Léna egyszerűen nem érdemel semmit, ami kellemes, szép vagy jó lenne, hiszen nem jó ember. Nem méltó Krúger Dániel személyéhez. És nem is lesz az soha! Riadtan eltolta magától a férfit, szeme telefutott könnyel.

– Nem lehet... én nem tehetem... – dadogta. – Túl jó vagy hozzám! – sűgta, és faképnél hagyva a szerelem lángjában lobogó Danit, hazáig szaladt.

István homlokát ráncolva nézett az órára, amikor Léna belépett a házba.

– Jó hosszú volt a mai mise... – jegyezte meg epésen.

– Sokan voltak, elhúzódott az áldozás... – hazudta könnyedén, magát is meglepve.

A férfi csak vállat rántott és tovább firkált a keresztretjvényben. Léna a szobába ment, leült az ágy szélére. Nem tudott elszakadni a száján lüktető csók édes ízétől. Bűnös dolgot tett, s ez is csak újabb bizonyítéka annak, hogy rossz ember. Pont, ahogy István mondja. A fürdőszobába sietett, egyedül ott lehetett abban biztos, hogy oda nem követi férje.

– Már fekszel? – szólt utána meglepve.

– Még nem, de nagyon fáj a fejem, és át is fáztam – vetette oda. Újabb hazugság. Ez is könnyen ment. Leült a kád szélére és kinyitotta a csapot. Míg a víz békésen csordogált, elővette a telefonját. Dani írt neki. Sűrű elnézés-kérés volt az üzenet, amiért lerohanta. Biztosította arról, hogy tud várni, és fog is, örökké. Ez annyira nem lepte meg Lénát, számított ilyesfajta udvarias szavakra, hiszen a férfi már a templomban is úriember volt. Az inkább megdöbbenette, hogy Dani leírta azt is, hogy számára Léna a nagybetűs nő. Igazi szelíd lélek, aki tele van jóssággal és szeretettel. Értetlenkedve állt a sorok előtt. Őt valaki ilyennek hinné? Biztosan téved. Nem is ismeri. Majd bebizonyítja, hogy nem jól látja őt! Újabb találkozót ígért Daninak, majd minden üzenetet törölt, nehogy István felfedezzen valamit.

A fürdő jólesett neki és lelkesítette a másnapi találkozót, amikor is tervei szerint felfedi a valóságot a férfi előtt. Miszerint ő egy méteres hibalistával rendelkező fehérnép. Még éjjel kitalálta az újabb hazugságot, ami reggel közölt is vele. Az imakör gyűlésére kell mennie, ahol süteményt fognak sütni a hétvégi agapéra. István érdektelenül legyintett. Léna pedig suhant Dani felé. A templomkertben ültek le egy padra, hogy a világtól elbújva tudjanak kicsit beszélgetni. Az idő nem volt cinkosuk, mert irdatlan gyorsasággal telt. Léna igyekezett bebizonyítani, hogy nem érdemes a férfi szerelmére, de akárhogy próbálkozott, magát is meglepte, nem sikerült meggyőznie Danit. Megállapodtak, hogy nem írnak egymásnak, nehogy baj legyen belőle, és inkább személyesen beszéltek meg egy következő időpontot és helyszínt is.

István nem gyanakodott, még az sem tűnt fel neki, hogy felesége egyre buzgóbban segíti a hitéletet városukban. Léna és Dani heteken át találkoztak így titokban. Néha egy bizonytalan csók meg-meglapult ajkukon, de többet egyikük sem merészelt. Az eltelt idő alatt Léna kezdte megérteni, hogy a hiba nem benne van, legalábbis annyi bizonyosan nem, mint amennyit István felelt neki. Értékesnek érezte ma-

gát, igazi kincsnek, aki a gyémántnál is szebben ragyog, ha Dani ránéz. Megérett benne az elhatározás, hogy elválik. De akárhányszor próbálta ezt elmondani Istvánnak, sehogy sem érezte képesnek rá magát. Mindig felrémlt a gúny, a kacagás, amit az ilyen törekvései kihoztak férjéből. Ám ő már többre vágyott holmi óvatos csókoknál. Mindent akart adni és kapni is ettől az új szerelemtől. Mert ez az volt minden kétséget kizáróan.

Egy következő találkozásnál tőle teljesen szokatlanul azt kérte, hogy séta helyett menjenek el Danihoz, és legyenek végre csak kettesben, olyan közel egymáshoz, amilyen közel csak lehetséges. Danit meglepte, és egyben roppant izgatottá is tette kérésével. Léna hamarosan soha át nem élt gyönyört tapasztalhatott meg. Végre nő lehetett minden porcikájáig, mert végre egy férfi szerette őt, valódi szerelemmel, vágygal, szenvedéllyel. Azt hitte, hogy szégyellni fogja magát hűtlensége miatt, de egyáltalán nem érzett még büntudatot sem. Boldog volt és szerelmes.

– Ma közlöm vele... – mondta a férfi mellkasához simulva.

– Mit közölsz? – kérdezte Dani a nő tincseivel babrálva.

– Elválok tőle, itt az ideje – felelte Léna. – És mielőtt azt hinnéd, hogy rád telepszem, meg nyomást akarok gyakorolni ezzel, szó sincs erről. Meg akarok tőle szabadulni, mi meg sodródunk úgy, ahogy jól esik, addig, amíg jól esik. Mit gondolsz?

– Remek ötlet! De ne sodródjunk mindenfelé, költözz hozzám! – vágta rá a férfi, és örömittasan megcsókolta.

– Nem korai? – érdeklődött megszeppenve.

– Egyáltalán nem! – kacagott fel és magához szorította a törékeny testet.

Tagadhatatlanul boldogan sétált haza. Megkönnyebbült a közelgő igazságtól, elege volt már a hazudozásból. Előbb összepakol pár holmit, aztán közli a férfival a dolgot. A becsomagolt bőröndök erőt adnak neki, akárhogy is nevet majd rajta a férje. Szerencsére még nem találta otthon, így gyorsan összeszedte a holmiját. Megírta Daninak, hogy készen áll, Istvánra vár csak. Mióta házasok voltak, sosem várta ennyire, hogy hazaérjen a férje. Akkor örült, ha később érkezett, addig sem kellett meghunyászkodva közlekednie a házban. Az ajtó zárja zörrent, végre otthon volt.

– Nem templomban vagy? – kérdezte meglepve, ahogy meglátta feleségét.

– Nem, már itthon – felelte izgalomtól reszketve.

– Na, mi van? Szabadnapos a te istened? – mondta röhögve. Léna arcizma megrándult. Megint a gúny.

– Nem, Ő sosem az – vágta rá határozottan.

– Akkor legalább van időd megmelegíteni a vacsorámat – dörrent rá István. Léna ujjaiiban mintha megszűnt volna a vérkeringés, és onnan egy megállíthatatlan dermedés indult a szíve irányába.

– Nem tehetem, mennem kell... – válaszolta bizonytalanul.

– Hova mennél? Mi fontosabb lehet a férjednél? – kiáltotta a férfi.

– Válni akarok – mondta sápadtan, de mégis határozottan. Látszott, hogy meglepte Istvánt ezzel, mert most máshogy közölte akaratát. Most érezte, hogy tényleg ezt akarja.

– Válni? Te? Aztán mit csinálsz te nélkülem? Te szálnalmas rongy! – fröcsögte undorral.

– Bármit! Mindent, amit eddig nem! Élni fogok! – kiabálta ekkor már magát bátorítva Léna.

– Ne nevetess! Éhen fogsz halni nélkülem! Nem kellesz te senki-nek! – dörögte dühösen, és a konyha felé ment. Léna felkapta az ajtó mellé készített bőröndöket, és elindult velük kifelé. Nem akarta megvárni a többi sértést, majd a bíróság elrendezi.

– Ne merészelj kilépni azon az ajtón! – ordította a konyhából kilépve. Penge villant vaskos ujjai közt. Léna felsikoltott. Még megöli, ha nem fogad szót! Abban a pillanatban nyílt az ajtó, Dani lökte be, mert hallotta a sikolyt.

– Itt vagyok, gyere velem! – mondta feldúltan, és megfogta Léna kezét.

– Ki ez a nyúlbéla? – torpant meg István. – Tán a szeretőd? – kérdezte sápadtan.

– Igen, ő az! Ma lettem az övé, mindenestül! – kiáltotta könnyes szemmel Léna.

– Gusztustalan néember! – morgott, és a földre köpött. – Takarodj a házamból! Soha többé ne lássalak! – tette hozzá üvöltve, undorral az arcán.

– Megígérem, hogy nem fogsz látni soha többé – szólalt meg fel-emelt fejjel Léna.

– Add a bőröndöket, segíték! – nyújtotta kezét a holmikért Dani, és maga elé engedte a még mindig remegő asszonyt. Léna ólmos sóhaj kíséretében lépte át a küszöböt. Hamarosan vége ennek a rémálomnak.

– Nesze, te semmirekellő! – dörrent fel István hangja.

Mire Léna megfordult, addigra férje már Dani hátába szúrta azt a kést, amit neki tartogatott néhány perccel előtte. A férfi élettelenül rogyott össze. Léna sikoltásába beleremegett a környék. Hiába jöttek a mentők hamar, az idő most sem volt cinkosuk, elkéstek. Istvánt bilincsben vitték el a rendőrök, de még odaszólt sokkos állapotban lévő feleségének: – Milyen isten a tiéd, ha ezt hagyta? Milyen isten? Léna nem felelt, csak az utolsó mondatot ismételte hosszú heteken, hónapokon, talán éveken át is... Milyen isten?

Kisznýér Ibolya: Két szó

Nemzedékek batyujában két szó,
búcsúszó, tán utolsó: légy jó,
nincs pogácsa, üres a tarisznya,
szolgaságra hív, nem alázatra.

Száz év telt, kifejezés elavult,
ma suta közhelyé silányult,
jóság lényegét váltotta vagyon,
a többi értékkel hever parlagon.

A tíz parancs szívekbe írt tétel,
lelkiismeret őrzi, mit érlel,
jónak lenni önmaga jutalma,
tisza lélek teljesség forrása.

Tenmagad világa csepp, tengerben,
benne tenger tudása a cseppben,
ha jóság terem cseppnyi csendekben,
a jólét nem álom kék tengerben.

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

Nagy János: Fény és árnyék
"valaki kéne" (Bikini)

a csendnek feszítem a reggeli
homályt, egy fagyott madár
repül a reggeli szélben, és
"zászlót bont a félelem...",
nem tudod, és nem veszed
észre magad, menetrend
nélküli csodák, reggeli
kútkövek homályában
"vigyél innen el...",
ne hagyd, hogy a vissza-
hullt álom időtlen
legyen, álom, ami őriz,
és töröld le könnyeim,
mint vándorúton, akit
szeretsz

és a vers, mint terített asztalra
borult csók, lehajtott fejjel,
és nem akarok kérdőjel maradni
örökké, nem akarok, csak egy
virág maradni, ami kinyílik neked,
mikor beléptünk ebbe,
*"Ki itt belépsz, neved és
léted eltöröltetett..."*,
még
nem,
és a hozzád teremtő mozdulatot
hozza a táj, a percek elhagynak,
egy megálló angyal,
kinek szárnya volt, néz,
és őriz benned kavicsként
egy kopott mederben,
mint a víz,
átölelve

Czégény Nagy Erzsébet: Ágymagány

Ágymagányban darvadozik az este,
csönd járta utcákat söpör a szél,
lábnyomomban eső áztatta
csillagokat dajkál az éj.

Álom járta hegyeket járok,
körülölel féltő karod,
szívem, ha fázna e kies világban,
te lelkeddel betakarod.

Dudás Judit: A boríték *(Amikor még működött a hálapénz)*

A 103-as kórteremben reggel óta mozgás volt észlelhető. Az ébredés, felkelés, mosdóba csoszogás, pongyolafelvétel, fiók ki-be húzása, teakortyolás meghitt neszei keringtek a légtérben, és az ezekkel járó mozgások csöndes körforgása kísérte azokat.

Hat ágy állt a teremben, három-három egymással szemben. Középen asztal, székekkel, az asztalon tálca, kancsó tea, egy tányérban hámozott alma, látszott, hogy valaki félbehagyta a fogyasztást. A hat beteg közül négy volt folyamatos mozgásban, az ágyban fekvő két – nemrég műtött – beteg csak szöszmötölt, egyikük félhangosan nyögdecselt minden moccanásnál, majd hálásan bezsebelte a felé irányuló részvételi pillantásokat. Mégis ezek az apró mozgások is hozzáadódtak a csöndes lüktetéshez. A levegőben a várakozás feszültsége érződött.

A reggeli vizit már lezajlott, a főorvos úrnak referált az osztályos orvos, jelen volt a főnővér, vaskos dossziét szorongatva a hóna alatt, és időnként kiegészítette az éjszakás ügyeletes orvos, és az osztályos orvos beszámolóit, ha azok kérdően rápillantottak. Zentay főorvos úr figyelmesen hallgatta őket, bólogatott, hümmögetett, végül az ajtóból visszafordulva így szólt.

– További jobbulást kívánok, kérem ööö... – belenézett a főnővér által orra elé tartott mappába – igen... Tímár Évát, Nováknét, Balajtánét, hogy negyedóra múlva szép sorban jöjjenek az irodámba, megbeszéljük a szövegtani eredményeket négyszemközt, és a... khm...

a továbbiakat. Ne jöjjenek egyszerre, aki végzett, küldheti a következőt. Akik esetleg hazamehetnek, azoknak behozom a zárót. Nos... további jobbulást... hm... ezt már kívántam. Akkor hát... szép napot, hölgyeim!

Lendületesen sarkon fordult és kiviharzott a folyosóra. A slepp követte. Tímár Éva ledobta magáról a paplant, és amennyire a sebe engedte, frissen felpattant az ágyról.

– Imádom, ahogy jobbulást kíván! Mancsi, figyeled, hogy hölgyeknek titulál? Igazi úriember! Okos, udvarias, jóképű. A hangja is nagyon kellemes.

Leült az asztalhoz és folytatta az alma elfogyasztását. Ő volt a legfiatalabb beteg a kórteremben, a maga 42 évével. Fogai alatt hersegett a gyümölcs, ahogy rágta. Rutinműtétje volt, már felnyitás előtt tájékoztatta őt a főorvos, hogy nagy valószínűséggel nem talál odabent problémát, de a nemrég levett minta szövettana dönt majd el mindent. Ugyanezt mondta műtét után is, hogy semmi komoly, ami aggodalomra adna okot. Tímár Éva gyors felépülése is talán ennek volt köszönhető, na meg az életkorának, és rendkívül jó fizikumának. Energia és pozitivitás sugárzott belőle, mely jótékonyan hatott betegtársaira.

– Évike, szerintem tetszik neked a főorvos úr! – Balajtáné, Mancsi nehézkesen felültette 125 kilóját az ágyon. – De ki kell hogy ábrándítsalak, nős!

– Jaj, Mancika, hát az Évike nem úgy gondolta! Valamennyien el vagyunk bűvölve a főorvos úrtól! – a piros pozsgás, frissen dauerolt Novák néni a kézmosótól fordult épp vissza. – Olyan igazi nagy tudású, szelíd, szolid ember! Pedig kérkedhetne is a sikereivel, mégse teszi. Az meg, hogy jóképű, egy plusz adomány nekünk, nőknek! Ha már itt kell szenvednünk ebben a sivár kórteremben, azon izgulva, mi lesz, legalább van valaki, akiben gyönyörködhetünk! Jól mondom, Jolika néni? – fordult oda az aprócska, ősz kontyos, törekeny kis alakhoz, aki elgondolkodva gombolta a pongyoláját. Nem válaszolt, ami tőle szokatlan volt.

Tímár Éva letette a kést és komoly arccal nézte az öregasszonyt.

– Valami baj van, Joli néni?

Az idős hölgy begombolta az utolsó gombot is, nyitott tenyérrel lesimította a láthatatlan ráncokat a szöveten, aztán lassan leereszkedett a székre a kérdezővel szemben.

– Az én nevemet nem mondta. Nem szólított – átható tekintettel fürkészte Tímár Évát.

A nő barátságosan elmosolyodott, megsimította Jolika néni ölében fekvő kezét.

– Joli néni, hát biztosan elfelejtette.

– Ő aztán nem olyan. Nem. Hogy bármit is elfelejtsen. Nem, nem.

Joli néni elhúzta a kezét, majd felállt és az ablakhoz ballagott. Némán fürkészte a virágzó fákat a kórház kertjében, összehúzta a szemét a beragyogó áprilisi nap sugaraitól. Odakint tombolt a tavasz. Aztán Tímár Évához fordult.

– A vizit előtt is azt mondta, hogy majd mindent megbeszélünk alkalmas időben. Ahogy szokás. Most mégse hívott.

Novák néni már az ágycsészébe tette rendbe, mint valami csibész gyereket, úgy paskolta a párnát. Most felkapta a fejét.

– Nahát, én azt hittem, a mosdóban volt Jolika a vizit előtt. Hogy-hogy a főorvos úrnál volt?

– Az az én dolgom – Jolika kihúzta magát, és kezét a pongyola zsebébe sülyesztette. – Csak... csak meg akartam vele beszélni az ügyemet úgy, hogy senki se zavar, na. Tudom, a vizit után nem ér rá, beteg fogad, aztán meggy műteni. Délután meg már nincs az osztályon. Hát... beszélni akartam vele.

Novák néni elsimította a paplant, elégedetten szemlélte az eredményt, majd leült a szépen vetett ágycsészé mellé a kis székre, és még egyet simított a paplanon.

– Jól van, na. Nem akarok én bizalmaskodni. Csak csudálkoztam. Évi, melyikünk megy legelőbb a főorvos úrhoz?

Tímár Éva a szemetesbe dobta az almahéjat, és késsel, tányérral a kezében a csaphoz indult. Most hátrafordult.

– Menjen Novák néni, aztán majd megyek én. Manci, nem baj, ha te leszel az utolsó? – szólt oda Balajtánénak, aki könyékig merült a sporttáskájába.

– Persze, persze, jó lesz így. Nem akarok én első lenni.

Novák néni a falórára pillantott és felállt.

– No, akkor ideje indulnom. Letelt a negyedóra.

Kisétált a teremből, kissé piros arccal, kezét előbb hátra kulcsolva, majd zsebre téve, hogy felindultságát leplezze. Mert hát ki tudja, mi-

Iyen a szövettan... Pár perc múlva úgy lépett a szobába, mint egy hetyke bakfis, meghazudtolva 68 évét.

– Minden rendben, három hét múlva tud műteni, nincs áttét, se semmi. Na, hát sejtettem én, igen! Most pakolok, azt mondta, legkésőbb délben megkapom a zárót és mehetek.

– Ez nagyszerű, Novák néni! – Tímár Éva mosolyogva indult az ajtó felé. – Akkor most én jövök!

Négy-öt perc telhetett el, már jött is vissza.

– Én is pakolhatok! Megyek haza! Manci, most rajtad a sor! Manci!!! Balajtáné az ágya előtt állt, bal kezében egy kefires flakonnal, jobbában egy chipses zacskóval. Lassan tetette azokat az ágyra, majd fel egyenesedett és Évára nézett.

– Ha minden oké, felbontom a chipset. Alig várom. Ha nem úgy alakul, akkor már kezdek is a diétát...

Lassan az ajtó felé indult. Jolika néni vékony hangja állította meg.

– Mancika, legyen olyan kedves, szóljon a főorvos úrnak, hogy engem nem szólított. Üzenje meg magával, hogy mikor mehetek hozzá.

Balajtáné bólintott, majd halált megvető bátorsággal kilépett az ajtón. Lassan teltek a percek. Tímár Éva egyre tétovább mozdulatokkal rendezgette a holmiját, elgondolkodva pillantott Jolika néni felé, aki ismét az ablak előtt állt, és a ragyogó napsütésben fürdette ráncos arcát. A főorvos úr tényleg nem hívta. Nem akart arra gondolni, hogy ez mit jelenthet. Biztosan mindenre lesz magyarázat, és kívánta, teljes szívéből kívánta, hogy a tökéletes Zentay főorvos úrról bebizonyosodjon, hogy mégis feledékeny...

Ekkor Balajtáné dübörgött be a kórterembe, üdvözült arccal, és ágyáról felkapta a chipses zacskót. Feje fölé emelte, mint egy hadiszákmányt, és megrázta.

– Nincs diéta! Majd csak a jövő héten! Negatív a szövettan! Jolika néni, a főorvos úr mindjárt jön magához! – azzal széles mozdulattal feltépte a zacskót, és nagy zajjal csipegetni kezdett.

Mintegy végszóra, befordult a szobába Zentay főorvos úr és zavartan megállt Jolika néni előtt.

– Hallom, hiányolni tetszett. Ööö... bocsánat, hogy nem szóltam. Nos, nem lesz műtét, hazamehet a családjához...

Az öregasszony döbbsen nézett fel a magas orvosra.

– De hát azt mondta, hogy megcsinálja a műtétet a mai napon, függetlenül a szövettani eredménytől. Ezért utaztam fel Pestre. Ezért bíztam meg a szomszéd Robi gyereket, hogy etesse a tyúkokat, meg a malacot, mert a fiamék majd csak akkor jönnek, ha én lábadozom a műtétekből. Most akkor mégse lesz műtét?

Az orvos nagy levegőt vett, majd nyugodt hangon szólt.

– Tudom, mit mondtam, igen... így terveztem. Nos, máshogy alakult. Szeretném, ha a családjával bejönnének hozzám valamikor, hogy átbeszéljük a lehetőségeket. Most... ööö... most nem alkalmas. Mondtam reggel, hogy majd egy alkalmas időpontban... és akkor a későbbi műtéti lehetőségről is szót ejtünk

– Később? De hát azt mondta, most. Ma.

– Igen, igen, de másképp alakult. Most... nos, jelenleg inoperábilis... nos, majd elmagyarázom, ez mit jelent. Nyugodtan tessék csak hazamenni a... khm... a tyúkokhoz, meg a malackához, aztán majd be tessék telefonálni, és egy alkalmas időpontban, a családjával felkeresnek...

Az idős asszony összehúzott szemöldökkel hallgatta, majd finoman megérintette az orvos kezét.

– Rendben, doktor úr, ne folytassa, értem én. Ma nem lehet. Majd... máskor.

A férfi megkönnyebbülten elmosolyodott.

– Na, akkor minden érthető, ahogy látom. Jó. Akkor ma haza tetszik menni. Minden jót... Jolika néni – megszorította a ráncos kis kezét, és elindult az ajtó felé. Jolika néni hangja azonban megállította.

– De akkor, ha ma nem lesz műtét, kérem vissza a borítékot, amit adtam.

A kórteremben hirtelen harapni lehetett a csendet. Balajtáné keze megállt félúton a szája felé, ujjai közt a chipsszel, Novákné a papucsát szorongatta, amit épp eltenni készült egy sparos zacskóba, Tímár Éva keserűen lehunyta a szemét. A frissen műtöttek egyike aludt, a nyögdecselős abbahagyta a nyögdecselést.

– Parancsol...? – fordult meg az orvos. Az öregasszony elmosolyodott.

– Tudja, a boríték. Amit reggel adtam. Azt a műtétre tettem félre. De ha nincs műtét, akkor kérem vissza. Helye van annak a pénznek a ház körül. Meg kell foltoztatni az ól tetejét, meg takarmány is kell.

Majd újból odaadom, ha megmút, de azt ugye nem tudjuk, mikor lesz – Jolika néni mindezt nagyon szelíden, tárgyilagosan mondta, kék szeme barátságosan pásztázta az orvos zavart arcát.

Zentay főorvos úr kutatni kezdett fehér köpenye zsebeiben.

– Hogyne, hogyne... természetesen, ööö... rögtön adom, itt van mindjárt... – azzal kikapott egy borítékot a zsebéből és Jolika néni kezébe nyomta.

– Tessék, tessék... ööö... akkor hát mindent megbeszéltünk... – ismét az ajtó felé fordult.

– Ez nem az! – Jolika néni elvörösödve bámult a nyitott borítékba.

– Nem-e?

– De nem ám! Ez... ez nagyon sok, ez... nem lehet az enyém...

Az orvos gyors, ám finom mozdulattal megragadta Jolika kezét, ujjait ráhajtotta a borítékra, és mélyen a szemébe nézve, kedvesen így szólt:

– De ez az. Tessék nekem elhinni! Lehet, hogy elfelejtettem ma behívni vizit után, de nem felejtettem el, melyik borítékot tetszett nekem adni. Nos... tessék csak mielőbb eltenni! Tessék megcsináltatni az új tetőt... meg amit kell. Khm... tessék már eltenni azt a borítékot! – azzal határozottan megfordult és kiviharzott a kórteremből.

Sokáig nem mozdult senki. Az első Novákné volt, aki zavartan megjegyezte, hogy már megint fel kell keresnie a WC-t, sürgős, hehehe, azzal ő is kiment. Balajtáné, Mancsi ujjai közül a földre hullott a chips, testetlenül, mint egy őszi falevél, azzal volt elfoglalva percekig, hogy lehajolva megkeresse, mégse szemetelünk a kórteremben ugyebár. Tímár Éva összeszedte a hangját, és odaszólt az idős asszonynak:

– Tegye már el azt a borítékot, Jolika néni, tessék szót fogadni a főorvos úrnak!

– De hát ez... ez nagyon sok pénz... nagyon sok...

Jolika néni, mint aki hirtelen mindent megértett, csendesen összekupakolt aznap délelőtt, majd elindult a közeli vasútállomásra, mert de-hogy hívja ide a fiát, dolgozik az a szegény ember, vakulásig, hogy elartsa az öt gyereket, abból kettő egyetemre jár, úgy bizony.

Egy félóra múlva elindult kis csomagjával. Épp elkerülte a főorvos urat, aki behozta a zárójelentéseket. Tímár Éva szomorúan állt az ablaknál, kezében az elbocsátó papírral, figyelte a távolodó kis alakot, aztán hirtelen megpillantotta a mellé lépő Zentay főorvos urat, amint

a kórház parkját fürkészi. Azt nem tudta kitalálni, vajon mit nézett olyan elmélyülten, de arra meg mert volna esküdni, hogy az orvos megtörölte a szemét, mielőtt elfordult az ablaktól.

Talán a tavaszi virágpor ment a szemébe, igen, biztosan az... nem lehetett más.

Herczeg-Vecsei Katalin:

Apró jácintok:
tavaszi szél ingatja
csinos kis fejük.

Baranyai Attila (Anisse): Lét-buborékok (2024. 03. 08.)

nem csak évente
egy napon kellene a
nőket tisztelni!

Takács Mária: naplemente

nézd, lassan megfürdik a nap
az esti ég tengerében
s mint a csillogó tükörlap
fényét veszi lementében

a horizont nyújtja csendben
pihe-puha takaróját
s milliányi csillagfényben
hold dúdolja altatóját

Irodalom Feketén-Fehéren című folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

ÍZELÍTŐ JÁTÉKAINKBÓL

Alliteráló 17.

A játékban egy megadott alliterációra (ahol az egymást követő szavak első hangzója azonos, így összecseng, ez most: didergő dér) alkotunk olyan verset vagy prózajellegű mondatsort, melyben legalább három alliteráló szó szerkezet van a megadott betűírmre.

Kristófné Vidók Margit: Valahol elvesztettelek...

Fázósan kuporog az emlék bennem,
szunnyadó érzések kelnek életre,
míg a düledező díszlet reccsenve
ringat dermedt csöndet opálos fényben.
Lassan a semmibe simul az árnyék,
didergő dér szikrázó szépsége gyúl,
derengő hajnal ölében halványkék
pára leng, s a szél dala dúlt, szomorú.

Kerestelek kószáló felhők felett,
az ifjúság ellobbanó parazsán,
dér szötte diadémom töredezett,
átjáró voltam világok ajtaján.
Továtúntél a hajnalló ég alatt,
látni akarlak, beszélni akarok
veled, de zúg, egyre zúg a sok harang,
a hófehér csönd csak magának akart.

Dudás Judit: Didergő dér

Dérlepte fúcsomón csúszik a fény,
dühöngve dacol a széllel a tél.
December dölyfösen elvonul már,
diadalmenetben jó Január.
Düilleszti daliás mellét a tél,
s kőpadon vacog a didergő dér.
Tavaszt vár, nem kell a csikorgó zúzmara,

dünnögőn dadogva tapad a kőpadra.
Dicső pompában felragyog a Nap,
diadalittas, délcegen halad.
Nem retten széltől, sem fagytól a fény,
sóhajtva olvad a didergő dér...

Horváth-Tóth Éva: Téli alkony

Lombtalan ágon dermed a köd,
len-sárga lámpa dadogva dereng,
tócsa jegén most siklik a csönd,
fehérre sápadt rét felett az est,

didergő dér pókcsipkén remeg,
vízcseppben ringat fagyott fényeket,
gyémánt a pázsit, mint tű, hegyes,
tej színű a hó, fátylaz bérceket,

éhes cinke dióról dalol,
formát ölt a trilla, mint pille száll,
jégvirágnak a szirmára hajol,
s roppanó lépttel jön a tél-huszár.

Ordas Andrea: Dermedt szív

Deresen didereg odakünn a táj,
Idebent szívem új tavaszra vár,
Dermedtté fagyva, szomorún didereg,
Hiányod dadogva, dúltan kesereg.

Dérlepte tájra napsugár mosolyog,
De dermedt szívem szomorún mocorog,
Délceg dobogása a régmúlté már,
Derűs vidámsága is már messze jár.

Múlik az idő, de szívem még dohog,
Hiába jött tavasz, dideregve dobog,
Eljött az új nyár, majd ősz és újra tél,
Nélküled nincs más, csak didergő dér.

Ám jött egy álom, amivel rám szóltál,
Ne dideregj tovább, ebből elég volt már,
Emlékem legyen dílis, csak mosolyogj,
Táncolj dobogva, legyél újra boldog!

Dermedt szívem nem didereg tovább,
Dirr-durr tűzijáték szilveszterre vár,
Mint mikor dobogva táncolva roptuk,
S pezsgő durranása adta a ritmust.

Kép-fantázia 16.

*Egy kép által felidézett szabad asszociációk lejegyzése
tetszőleges formában.*

Kristófné Vidók Margit: Vég és kezdet

Vak üresség, amerre csak nézek,
ködben lebegő misztikus alak
mögött, szikráznak a fagypikkelyek,
jajdul a szél, szirtek sikoltanak.

A jég acélkék fátyolként ölel,
nem enged el se élőt, se holtat,
tenger fetreng örök tükör-létben,
ördögi lény szórja az átkokat.
Lidércfényű hold vetül a tájra,
kísértetek öltenek alakot,
nyirkos csend tapad parti sziklákra,
fájdalom csorog létpillanaton.
Éjféli nap kél, nincs múlt, sem jelen,
már csak enyészet tombol mindenütt,
a föld teste, jövője védtelen,
és a szörny éles karma ránk feszül.
Lassan tompa, fehér ködökön át
csillaglángok fénye közeleg,
valósággá lesz a bizonyosság,
a föld lassacskán újra ébredez.

Horváth-Tóth Éva: S az ember

Kifulladásig állt a parton. A telihold kövér teste úgy biggyeszkedett az égen, mint pattanásig feszülő ezüstpityke a hízott ében vásznon. Az ember már-már várja, hogy egy szusszanást hall majd valahonnan, és cérnapendülésnyi hang után süvítve lódul a végtelen semmibe az égtest, mint egy nadrággomb. Hideg fénye sűrű folyamként áradt szét a távolban. A víz tetejére csordulva monoton locsogott a folyton kiáradó és visszahúzódó hullámok hátán. A megrekedt hajóroncs testének ütődve tompán koppant, majd tovább árad a tenger belseje felé. A csillagok különös, riadt fénnel pislácoltak odafönt. Mint félszeg kismadarak, akikben elnémult a dal, úgy ültek a végtelen semmi feketé ágán.

Sven nézte őket. Próbált megnyugodni. Pár napja még azon a hajón volt utas, ami most jó néhány méterre van tőle. Menthetetlen már. A parton ezrével heverték a deszkák, árbócok, tetemekből maradt csontok. Innen talán nincs menekvés. A hegyek csúcsai éles csipkékkel meredtek az ég felé, szinte felnyársalva az éjszaka csendjét. A szél úgy süvített köztük, mint jajveszékelő kísértetek kiáltása. Lehet, hogy nemcsak a szél volt, hanem azoknak a szelleme, akiket az óriás pusztí-

tott el. Sven gyermekkorában hallott erről a lényről, de dajkamesének hitte. Épp úgy, ahogy a Bermuda-háromszög rejtélyét. Be kellett látnia, a valóság néha rettenetesebb, mint a legszörnyűbb rémmese. Békés felderítő hajókázásuk vége halálhörgés és csontok hideglelő roppanása lett. Ő is végezhetne volna úgy, mint a többiek. Miután léket kaptak, mentőcsónakba szálltak. Az volt a terv, hogy a parton lévő deszkákból szednek össze, és a hajóig úsztatják, megpróbálva a lyukat befoldozni rajta. A sok roncs rossz előérzetet keltett mindnyájukban, de más megoldást nem találtak. Senki sem számított a hegyek mögül felbukkanó óriásra.

Teste olyan volt, mint egy élőhalotté, csontjaira száradt bőre, megkövült fekete körmei, sárgászöld mohával bevont fogai mellett rothadó hús szagát árasztotta. Néhány suhintással agyonütött mindenkit. Sven is azt hitte, hogy meghalt. De a lendület őt puha bokrok közé lökte, ahol életben maradt. Végignézte, ahogy az óriás bekebelezi társait. Egyik-másik még nem volt teljesen holt, így halálsikolyuk szinte széttépte Sven dobhártyáját. Igyekezett némán öklendezve hányni.

A lény három napig nem mozdult. Ennyi ideig tartott, míg mindenkit elfogyasztott. Nem nézte, hogy ki gazdag, sem azt, hogy kinek milyen kapcsolatai vannak, és azt sem, kit várnak haza. Nem válogatott. A hús az hús, nem egyéb. Épp úgy, mint a halál. Végül mindenki az enyészete lesz, ahová nem követi az, amit a földi élete során megszerzett. Sven nem gondolkodott. Nem volt min. A szigeten, ha volt is élet, víz, vagy bármi, amivel fenntarthatja magát, elérhetetlenné vált az óriás miatt. Minden neszre moccan. Éhhalál a bokrok mögött, vagy eleddé válik a lény gyomrában. Hogy megküzdjön vele? Mégis hogyan? Dávid merész siheder volt, tántoríthatatlan hittel és néhány kővel megölte a legendás Góliátot. De Sven már nem siheder, és végképp nem tántoríthatatlan. Végül úgy döntött, ha már úgyis meghal, legalább ne adja könnyen magát. Már úgyis érezte, ereje elhagyja, hiszen napok óta nem eszik, csak némi vize maradt derekára csatolt kulcsában. S ha az is elfogy, végleg vége.

Megvárta a negyedik nap alkonyát, kiállt a partra, tisztos távolságra a lénytől. Ráordított, mire az mennydörgésszerű robajjal eltátotta rothadó hústól bűzölgő száját. Sven futásnak eredt, az óriás pedig lomhán ugyan, de utána indult. Léptei alatt rengett a föld, mintha a sziklák szíve dobogott volna. Sven a hegy lábához érve felkapaszko-

dott és mászni kezdett. Szerencsére ebben rutinos volt, mert más-képp az első kiszögellésnél leesik, egyenesen a lény szájába. A hegy olyan magas volt, amelyet még nem látott. Olybá tűnt, elérí az eget, és a felhők közé vész csúcsa. Sven elszánt volt. Ha már ő lesz a desszert, küzdjön meg érte az a fenevad. Ujjaiból már kiserkent a vér az éles kődarabok miatt, de nem számított. Nem adhatta fel. Még nem!

Az óriás is mászni kezdett, bár hatalmas teste nem moccan olyan fürgén, mint Svené. Amikor erősödni érezte a bűzt, hátranézett, de meg is bánta. A fekete karmú lény túl közel került hozzá. Hiába mászik, el fogja kapni. Ekkor vette észre az apró lyukat. Bemászott és bent haladt tovább. A járat szűk volt, de neki éppen elegendő, hogy elférjen. Amennyire tudott, behúzódott. Az óriás be akart érte nyúlni, de nem érte el sehogy. Ütötte, döngölte a sziklát dühében, de nem tudta kiszedni Svent. Az egyik ilyen ütésnél a hegy tetejéről hatalmas kő gördült lefelé, ami súlyával a mélybe taszította a lényt, aki egy darabig óbégatva zuhant, majd hatalmas morajjal földet ért. A legördülő kő pedig egyenesen a fejére esett elpusztítva vele az óriást. Sven sokáig állt a szikla peremén, és bámulta a fenevad fejéből bugyogó vért, ami a hullámokat bíborszínre festette. Dávid és Góliát esete jutott eszébe. Talán akkor is így történt. Dávid sem számított győzelemre, de Isten hozzásegítette egy jól irányzott kővel. Mint most őt.

Másnap mert csak lemenni a hegyről. Biztos akart lenni abban, hogy a lény nem éled fel. Miután meggyőződött arról, hogy az óriás elpusztult, nekiállt a deszkákat összeszedni. A parton talált kötelek és egyéb oda sodort szemét felhasználásával kis tutajt eszkábált. Az ő megfeneklett roncsukról a víz még partra mosott néhány ládát, amiben szárított hal és bor is volt. Felpakolta lélekvesztőjére. Igyekeznie kellett, mert a tetem egyre ijesztőbb gyorsasággal bomlott nappal a melegben. Arról nem beszélve, hogy baljós hangokat hozott a szél a hegyeken túlról. Talán az óriás nem egyedül élt itt a szigeten? Jobb nem megtudni erre a választ. Sven igyekezett. Már majdnem elkészült, amikor a hangok vészesen közel értek. Nem várhatott tovább. A vízre vontatta a tutajt, még körbenézett utoljára.

Kifulladásra állt a parton. Nézte a teliholdat, a parton fekvő hajóroncsok darabjait, a csontokat, az oszló lény tetemét és próbált rájönni, hogy milyen hely is ez valójában. Talán a pokol? De ha az, ő mégis hogyan és miért menekülhet meg? Ő sosem hitt Istenben. Leg-

alábbis addig a pillanatig, amíg a bokorban magához térve meg nem látta a lényt, ahogy társait eszi. Akkor megfogadta, ha ezt túléli valahogy, minden másképp lesz. Máshogy fog élni, és másokat is arra fog biztatni, térjenek jó útra.

A hangok olyan közel értek, hogy nem várhatott egyetlen percet sem tovább, elvágta a kötelet, és tutajja elhagyta a partot. Meglepő gyorsasággal és könnyedséggel siklott a nyílt víz felé. Ahogy távolodott a parttól, Sven megpillantott egy másik óriást. Látta, ahogy letérdel a tetem mellé, és talán fájdalomában mennydörgésszerű robajjal felkiált. Különös látvány volt. Egészen emberi. Az éjszaka holdvilágos végtelenébe vesző deszkák tetején álló Sven lelkiismeret-furdalást érzett egy pillanatra. Aztán hátat fordított, és elszánt tekintettel nézett előre. Abba a jövőbe, amit már egészen más emberként akart élni. Olyan Dávidként, aki legyőzte nemcsak Góliátot, hanem önmagát is, és Istenbe vetett hittel szívében halad tovább a hold ezüstjéből festett úton apró tutajával.

Ellen-tétek 12.

A Szó-szövő mintájára játsszuk, de a megadott szavaknak (langyos, béke, ártatlan, koszos, rendezett, káosz, gonosz) mindig épp az ellen-tétét felhasználva írunk verset /prózát!

Gáthy Emőke: Mai Jónások

Hűvös árnya kísér
Mindenütt a rossznak
Harc viszály háborúk
Bármerre forduljak
Jószándékú lelkek
Kristálytisza hangja
Szétszört csoportokban
Fúl a gondtalanba
Elegáns ki hallgat
Vagy csak int lemondva
Miért én legyek csak
Mindig az ostoba

Hinni a költővel
Bűnös ki tehetné
Mind ki az összhangért
szavát emelhetné
bújik inkább némán
a másik irányba
hadd szóljon vad zene
zajos hejehuja

Szabó Edit Irma: Ellentétes erők

Háború pusztít,
angyal-gyermekek tiszta
éneke halkul.

Zűrzavaros tér –
félelemkeltő látvány,
de ragyog a fény!

Hideg szél süvít,
bűnös, vétkező lelkek
a rend foglyai.

Ellentétek 13.

A Szó-szövő mintájára játsszuk, de a megadott szavaknak (elfelejtetem, érdeklődés, sírni, halált, változatos, víz, kétbalkezes) mindig épp az ellentétét felhasználva írunk verset /prózát!

Dudás Judit: In memoriam Tirol

Megkondult az estéli harangszó egy közeli templomban, este hétkor. Szenteste, egy idegen országban. Kinéztem az ablakon, és annyira ismerős volt a látvány, hiába nem otthon töltöm az ünnepeket, hiába másik látvány fogad, mint otthon kitekintve, mégis nagyon megszo-

kottnak és nyugalmasnak éreztem a pillanatot. Eszembe jutott, talán utoljára... hiszen fiacskám végleg hazaköltözik a jövő hónapban.

Negyedjére vagyok itt, már teljesen magaménak érzem a környező parkot, az utcákat, amelyeket előző látogatásaim során bejártam. A fiam szobáját, a liftet, az előteret, az ebédlőt, a festményeket a falakon és az illatokat, főleg a nyers faburkolat illatát.

Nem akarom elfelejteni! Nem is fogom elfelejteni! Nem akarom azt érezni, hogy utoljára vagyok Innsbruckban a Leipziger Hotelben. Újra és újra vissza kívánok térni, hogy átélhessem az élményeket, még ha másképp is fognak történni. Újra látni akarom az ismerős arcokat, beszívni az ismerős illatokat. A tiszta hegyi levegőt, a különböző templomok tömjén és nyirkos kő-illatát. Végig akarom járni az ismerős utcákat, és a még ismeretleneket. Hallani akarom a virgonc Szill folyó csobogását, végignézni a méltóságos Inn folyó lassú hömpölygését. Túlpartján álló, holland stílusú házaiban szeretnék gyönyörködni, mert mosolyt varázsol elgyötört arcomra színes sokaságuk. Mert itt semmi sem egyhangú, nekem itt folyton nevetni támad kedvem, bármerre indulok is.

Fel akarok szállni a piros villamosra, majd lemenekülni, ha ellenőrt látok... és róni az utcákat végkimerülésig. Befordulni a Museum Strasse után kanyargó óvárosi síkátorok egyikébe, hogy egyszer csak kilyukadjak az arany tetejű erkély, a híres Golden Roof előtti téren. Minden olyan régi, olyan tiszta, állandó és megbízhatóan barátságos.

Fel akarok szállni a buszra, ami felvisz a Nordkette csúcs alatti felvonóhoz, le akarok nézni a párkányról, az alattam lélegző, lüktető városra. Szinte hihetetlen innen fentről az a nyugalom, ami a Rapoldi park sarkán álló hotelszobámban vár. Ó, igen...

Újra vonatra akarok szállni, hogy Seefeld in Tirolba utazzak, a medrek hegyoldalban vészesen kanyargó síneken, lenézve megtapasztalni a mélységet, feltekintve a hegyekre a magasságot. 36 perc csupán, és egy másik világba csöppen az ember. Ahol a hó megmarad nagyon sokáig, ahol naponta szól a lavinaszirána gyakorló hangja, nem a veszély miatt, csak hogy ellenőrizzék, hogy szól-e, ha veszély van... Lesétálni a pisztrángos patakhoz, ami tavacskává szélesedik a templom mögött, megcsodálni a kis román stílusú templom remegő sziluettjét a vízen tükröződve, rácsodálkozni a szelíd halakra, ó de mekkorák! Fiam szerint a víz nagyít, sokkal kisebbek, mint amekkorának látom őket.

Aztán visszaballagni az úton, belevetni magam a "belvárosi" rész (kb. 400 méter) utcáin kiállított, vásárlócsalogató kosarak tartalmának felderítésébe... minden elég drága, de jó minőségű és a területre jellemző kis ajándéktárgyak híven mutatják, mi mindent találhatunk, ha a hegyekre merészkedünk. Van itt mormota, hód, szánhúzó kutya, havasi gyopár minden mennyiségben. A környező flóra is képviselteti magát az illatos szappanokban, testápoló készítményekben, italokban. Ügyeskezű művészek által faragott állatfigurák, hímzett terítők, kézzel kötött kesztyűk, sapkák, és még sorolhatnám. Még mielőtt teljesen magával ragadna az árubőség, meghallom a paták ütemes csatogását. A két kis haflingi ló egykedvűen galoppol az úton, még néhány pillanat, és jellegzetes illatuk is az orromban csikland. Szőke sörényük meglebben ütemes lépéseik nyomán, táguló orrlíkaikból meleg pára bodorodik. Színes, szélesvásznú filmben érzem magam, szeretném kitérni karral az ég felé kiáltani: Imádom az életet! Elementáris hangulati csúcson mi fokozhatná még? Egy csupor illatos, gőzölgő forralt bor, melyet már hoz is fiacskám, ügyesen lavírozva a maguk borát kortyolgató turisták között, elkerekedő szeméből ítélve a csupor igen forró...

Úton hazafelé jó odabújni fiam emberes mellkasához, pulóverének még most is hegy- és hószaga van, keveredve a kölnije illatával. Nézzük a lassan szürkülő messzeséget, a vonat suhan, ringat. Nem tudom, mi vár ránk. A jövő mit tartogat számunkra. De kit érdekel? Belém ég minden csodás pillanat, és tudom, a közöny messze elkerül majd, ha ezekre a napokra gondolok.

Jószay Magdolna: Depresszió alján

Én már csak az ügyes kezű halált vártam.
Ki hallott nevetni egyáltalán engem?
Ha már így is csak az érdektelenség,
mi körbevesz... erre már nem emlékeztem.
Olyan egyhangú, baljós, elkárhozott minden...
s az életet egyáltalán vajon megérem?
Tudom, depressziót hoz mindenkire
e kiégett, búskomor, enervált, rút énekem...

Gáspár Klára: Talán ez volt...

Már csak halványan emlékeztem
a csodára, mikor hirtelen
sokkolta a lelkemet.
Fényt hozott monoton napjaimba,
megtanított újra kacagni,
és felvidította az egyhangú életet.
Olyan ügyes volt,
hogy észre sem vettem,
mi az, amit hoz nekem.
Hirtelen elmúlt a közöny,
az egykedvűség,
és én újra önfeledt nevettem.
Lehet, hogy ez volt a szerelem.

Horváth-Tóth Éva: Összehajtom az álmot

Eszembe jutott rólad
egy puha álom,
dédélgettem gondolatban,
szívem nevetni vágyott,
jó volt látni téged újra
meg újra, visszatekerni
az életet pontról pontra,
egyhangúság börtönéből
egy kicsit kiszakadni,
hangod fény-gyöngyeit
szedegetni, zsebre tenni,
ölelésed meleg fészket
szívem körül megérezni,
a fásultság vadhajtásait
metszegetni, boldog percek
keringő kis tollpíhéit
ábrándozva megfigyelni.

Messzire visz a sok emlék,
hoz sok szépet,
és azt, mi fáj is.
Ügyes kézzel mégis
összehajtom ezt az álmot,
félreteszem, jó lesz máskor,
közben csendes fohászt
suttog ajkam, hogy az Isten
téged ott fenn jól vigyázzon.

Tartalomjegyzék

Dobrosi Andrea: Társa marad.....	1
Petres Katalin: Istenhez közel	2
Bernáth Csaba: Vízésés.....	2
Holécziné Tóth Zsuzsa: Narancsvirág hercegnők	3
Szabó Edit Irma: A forrástól a tengerig.....	8
Jószay Magdolna: Légy virág!.....	9
Záruba Károly Valér: Basszgitár húrok nélkül.....	9
Keczely Gaby: Göcsörtök a lila ködben.....	13
Horváth-Tóth Éva: Vállamon kék ég.....	13
Kisznayér Ibolya: Láthatatlan látható.....	14
Klotz Mária: Mindig nő	14
Nagy János: Egy másik világ II.	15
Czégény Nagy Erzsébet: Vonatvillanások II.....	16
Herczeg-Vecsei Katalin: Kiáltás!	17
Gáthy Emőke: Legenda vagy megtörtént?	17
Thesaurus: Őszi sanzon Verlaine hangulatában... ..	18
Győri Nagy Attila: Korlátlan	19
Szakács Anna: Lélekmadár.....	19
Dudás Judit: A kulcs	19
Gáspár Klára. Elméd börtönében	23
Klotz Mária: Anyám volt	23
Kutasi Horváth Katalin: Álmos hajnalok.....	24

Turóczi Levente: Mr. White szellemet lát	24
Szakács Anna: Viráglélek	25
Takács Mária: Csak a harmadikat ne... ..	26
Kristófné Vidók Margit: Még érzek	26
Thesaurus: Ha írnék.....	27
Domokos Edit: Migrén	27
Herczeg-Vecsei Katalin:.....	28
Kalocsa Zsuzsa: Virágos róna	28
Milló Ildikó: milloihaiku-2024-03-02.....	29
Dobrosi Andrea: Miért is van.....	29
Sági Klári: Gondolatok a szomorúságról.....	30
Keczely Gaby: Bizakodás	32
Dobrosi Andrea: Tudom, hogy néha sírni kell... ..	32
Dér Adrienn: Headless.....	35
Irodalmi kávézás a Paulheim-Weninger villában (14.).....	37
ALKOTÓI KÖZELKÉP - DOBROSI ANDREA.....	38
Buday Anikó: Szavakba szőtt csodák című verseskötetéhez.....	40
Hanyecz István: Hazatérés című kötetéhez.....	40
Herczeg-Vecsei Katalin: Útravaló című minikötetéhez.....	41
Szeretettel Nónapra című minikötetünkhöz.....	41
Költői hitvallásaink című minikötetünkhöz	41
Varga Árpád: Tintapiramisok című minikötetéhez	42
Varga Árpád: Pillanatversek című minikötetéhez	42
Petres Katalin: Hajnali erdőben.....	45
Bernáth Csaba: Szórakozás.....	45
Horváth-Tóth Éva: Milyen?.....	46
Kisznay Ibolya: Két szó.....	54
Nagy János: Fény és árnyék.....	55
Czegény Nagy Erzsébet: Ágymagány	56
Dudás Judit: A boríték.....	56
Herczeg-Vecsei Katalin:.....	62
Baranyai Attila (Anisse): Lét-buborékok (2024. 03. 08.)	62
Takács Mária: naplemente.....	62
Kristófné Vidók Margit: Valahol elvesztettek.....	63
Dudás Judit: Didergő dér	63
Horváth-Tóth Éva: Téli alkony	64
Ordas Andrea: Dermedt szív	64

Kristófné Vidók Margit: Vég és kezdet	65
Horváth-Tóth Éva: S az ember	66
Gáthy Emőke: Mai Jónások	69
Szabó Edit Irma: Ellentétes erők	70
Dudás Judit: In memoriam Tirol.....	70
Jószay Magdolna: Depresszió alján.....	72
Gáspár Klára: Talán ez volt.....	73
Horváth-Tóth Éva: Összehajtom az álmat	73

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted /hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

**Kiadó: Kortárs Magyar Irodalom Bt. (<https://kmi.verslista.hu/>)
Szerkesztőség címe: 8263 Badacsonytördemic, Római út 84.
Kiadásért felelős, főszerkesztő: Baranyai Attila
Szerkesztő és nyelvi lektor: Kutasi Horváth Katalin
Elérhetőség: <http://www.kepzeldel.hu> - folyoirat@kepzeldel.hu
ISSN 1789-6479 (Nyomtatott) - ISSN 1789-6487 (Online)**

Dér Adrienn: Finom huzal

**A KMI-Verslista honlapja:
<https://www.verslista.hu>**

Dér Adrienn: Avaron

**A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>**
